



## Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDU PRO VEŘEJNOU SLUŽBU EVROPSKÉ UNIE (pléna)

13. ledna 2010\*

„Veřejná služba — Úředníci — Žaloba na neplatnost — Nevydání rozhodnutí ve věci — Žaloba na náhradu škody — Přípustnost — Výsady a imunity — Zbavení imunity spočívající ve vynětí z pravomoci soudů — Důvěrnost vyšetřování OLAF — Vyšetřování IDOC — Přístup ke zdravotnické dokumentaci — Přístup k osobnímu spisu — Disciplinární řízení — Přiměřená lhůta“

Ve spojených věcech F-124/05 a F-96/06,

jejichž předmětem jsou žaloby podané na základě článků 236 ES a 152 AE,

A, bývalý úředník Evropské komise, s bydlištěm v Port-Vendres (Francie), původně zastoupený B. Cambierem a L. Cambierem, advokáty, dále B. Cambierem, L. Cambierem a R. Bornem, advokáty, a poté B. Cambierem a A. Paternostrem, advokáty,

žalobce ve věci F-124/05,

G, bývalý úředník Evropské komise, s bydlištěm v Port-Vendres (Francie), původně zastoupený B. Cambierem a L. Cambierem, advokáty, dále B. Cambierem, L. Cambierem a R. Bornem, advokáty, a poté B. Cambierem a A. Paternostrem, advokáty,

žalobce ve věci F-96/06,

proti

**Evropské komisi**, zastoupené J. Currellem a V. Jorisem, jako zmocněnci, ve spolupráci s D. Waelbroeckem, advokátem,

žalované,

SOUD PRO VEŘEJNOU SLUŽBU (plénum),

ve složení P. Mahoney (zpravodaj), předseda, S. Gervasoni, předseda senátu, H. Kreppel, H. Tagaras a S. Van Raepenbusch, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: W. Hakenberg,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 1. dubna 2009,

vydává tento

\* Jednací jazyk: francouzština.

## Rozsudek

- 1 Žalobou došlou kanceláři Soudu dne 16. prosince 2005, zapsanou do rejstříku pod číslem F-124/05, se žalobce jednak domáhá zrušení konkrétně rozhodnutí Komise ze dne 28. února 2005, kterým se zamítá jeho žádost ze dne 22. října 2004 směřující k ukončení disciplinárního řízení, které bylo proti němu zahájeno rozhodnutím ze dne 16. ledna 2004 (dále jen „napadené rozhodnutí“ či „rozhodnutí, kterým se zamítá ukončení disciplinárního řízení“), a jednak toho, aby bylo Komisi uloženo zaplatit žalobci náhradu škody s příslušenstvím.
- 2 Žalobou došlou kanceláři Soudu dne 10. srpna 2006 faxem (k podání prvopisu došlo dne 17. srpna 2006), zapsanou do rejstříku pod číslem F-96/06, se tentýž žalobce domáhá toho, aby bylo Komisi uloženo zaplatit žalobci náhradu škody s příslušenstvím z důvodu různých pochybení, jichž se dopustila.

### Právní rámec

#### I – Ustanovení o výsadách a imunitách

- 3 Článek 12 Protokolu o výsadách a imunitách Evropských společenství ze dne 8. dubna 1965, který je přílohou ke Smlouvě o vytvoření jednotné Rady a jednotné Komise (Úř. věst. 1967, 152, s. 13; dále jen „Protokol o výsadách a imunitách“ nebo „Protokol“) stanoví:

„Na území všech členských států úředníci a jiní zaměstnanci Společenství bez ohledu na svou státní příslušnost:

a) jsou vyňati z pravomoci soudů pro úkony spojené s výkonem jejich funkce, včetně ústních a písemných projevů, s výhradou použití ustanovení smluv jednak o pravidlech určujících odpovědnost úředníků a jiných zaměstnanců vůči Společenstvím a jednak o příslušnosti Soudního dvora rozhodovat spory mezi Společenstvími a jejich úředníky a jinými zaměstnanci. Této imunity požívají i po ukončení své funkce,

b) [...]“

- 4 Podle článku 18 Protokolu o výsadách a imunitách:

„Výsady, imunity a výhody jsou přiznávány úředníkům a jiným zaměstnancům Společenství výhradně v zájmu Společenství.

Každý orgán Společenství je povinen zbavit úředníka nebo jiného zaměstnance imunity ve všech případech, kdy podle jeho názoru zrušení této imunity není v rozporu se zájmy Společenství.“

- 5 Článek 19 Protokolu o výsadách a imunitách stanoví:

„Při uplatňování tohoto protokolu jednají orgány Společenství ve vzájemné shodě s odpovědnými úřady příslušných členských států.“

- 6 Článek 23 první pododstavec první věta Služebního řádu úředníků Evropské unie připomíná, že výsady a imunity požívané úředníky se poskytují výlučně v zájmu Společenství.

## II – Ustanovení o vyšetřování v oblasti boje proti podvodům

- 7 Desátý bod odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 ze dne 25. května 1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) (Úř. věst. L 136, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 91) uvádí následující:

„[V]zhledem k tomu, že tato vyšetřování musí být prováděna v souladu se Smlouvou, a zejména s Protokolem o výsadách a imunitách [...], a při dodržování služebního řádu [...], jakož i při plném dodržování lidských práv a základních svobod, zejména zásady spravedlnosti, práva osob na vyjádření se ke skutečnostem, které se jich týkají, a zásady, že závěry vyšetřování mohou být založeny pouze na skutečnostech s důkazní hodnotou; [...]“

- 8 Článek 8 odst. 2 nařízení č. 1073/1999 stanoví:

„Na informace sdělené nebo získané v rámci vnitřního vyšetřování v jakékoli formě se vztahuje služební tajemství a jsou chráněny podle předpisů použitelných pro orgány Evropských společenství.

Tyto informace nemohou být sděleny jiným osobám než těm, které se s nimi mají seznámit ze své funkce v rámci orgánů Evropských společenství nebo členských států, a nemohou být použity k jiným účelům než k boji proti podvodům, úplatkářství a jakékoli jiné nedovolené činnosti.“

## III – Ustanovení o disciplinárních řízeních

- 9 Podle čl. 88 pátého pododstavce služebního řádu, ve znění použitelném do 30. dubna 2004, pokud je úředník trestně stíhán za stejné jednání jako jednání, které vedlo k zahájení disciplinárního řízení, je konečné rozhodnutí přijato až po vynesení pravomocného rozhodnutí soudem, který případ projednává.

- 10 Článek 25 přílohy IX ke služebnímu řádu přebírá ustanovení čl. 88 pátého pododstavce služebního řádu, ve znění použitelném do 30. dubna 2004.

- 11 Článek 1 odst. 1 rozhodnutí Komise ze dne 28. dubna 2004, kterým se stanoví obecná prováděcí ustanovení upravující vedení správních vyšetřování a disciplinárních řízení (dále jen „OPU upravující správní vyšetřování a disciplinární řízení“; *citace z uvedeného rozhodnutí použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem*), který v tomto přebírá úpravu rozhodnutí Komise K(2002) 540 ze dne 19. února 2002, stanoví, že se zřizuje Vyšetřovací a disciplinární úřad (IDOC).

- 12 Článek 2 odst. 1 a 2 OPU upravující správní vyšetřování a disciplinární řízení stanoví:

„1. IDOC provádí správní vyšetřování. Pro účely těchto ustanovení se ‚správním vyšetřováním‘ rozumí jakékoli jednání vedené zmocněným úředníkem, jehož cílem je zjištění skutkového stavu a případně určení, zda byly porušeny povinnosti, kterým podléhají úředníci Komise.

[...]

2. IDOC může být pověřen jinými vyšetřováními, jejichž cílem je ověřit některé skutečnosti, a to zejména v rámci působnosti článků 24, 73 a 90 služebního řádu.“

IV – Ustanovení o pojištění pro případ nemoci z povolání a úrazu

13 Podle čl. 73 odst. 1 a 2 služebního řádu:

„1. Počínaje dnem vstupu do služby je úředník pojištěn pro případ nemoci z povolání nebo úrazu způsobem stanoveným v pravidlech vypracovaných společnou dohodou orgánů Společenství po projednání s výborem pro služební řád. [...]

2. Zaručené dávky jsou následující:

a) [...]

b) V případě celkové trvalé invalidity:

Výplata úředníkovi jednorázové částky rovnající se osminásobku ročního základního platu vypočtená na základě výše platu pobíraného během dvanácti měsíců před úrazem.

c) V případě částečné trvalé invalidity:

Výplata úředníkovi části částky stanovené v písmenu b) vypočtené na základě tabulky stanovené v pravidlech uvedených v odstavci 1.

[...]“

14 Dne 13. prosince 2005 přijaly orgány Společenství společná pravidla o pojištění úředníků Evropských společenství pro případ úrazu a nemoci z povolání, která vstoupila v platnost dne 1. ledna 2006 (dále jen „pravidla pojištění“ nebo „nová pravidla pojištění“). Před tímto datem byla použitelná společná pravidla o pojištění úředníků Evropských společenství pro případ úrazu nebo nemoci z povolání, naposledy pozměněná dne 18. července 1997 (dále jen „dřívější pravidla pojištění“).

15 Článek 30 nových pravidel pojištění obsahuje následující přechodná ustanovení:

„[Dřívější pravidla pojištění] se zrušují.

I nadále se však použijí na návrhy rozhodnutí přijaté podle čl. 20 odst. 1 před 1. lednem 2006 [...]

16 Článek 2 odst. 1 nových pravidel pojištění vymezuje „úraz“ jako náhlou událost, která má nepříznivý následek na tělesné nebo duševní zdraví pojištěnce a jejíž příčina nebo jedna z příčin spočívá mimo organismus oběti. Článek 2 odst. 1 dřívějších pravidel pojištění vymezuje „úraz“ jako vnější a náhlou, násilnou nebo abnormální událost či faktor, která má nepříznivý následek na tělesné nebo duševní zdraví úředníka.

17 Podle čl. 11 odst. 1 nových pravidel pojištění se celková nebo částečná trvalá invalidita řídí stupněm tělesného nebo duševního poškození (dále jen „TDP“) podle evropské hodnotící stupnice tělesné a duševní invalidity pro lékařské účely, která je přílohou k uvedeným pravidlům.

18 Článek 11 odst. 2 nových pravidel pojištění stanoví, že v případě celkové trvalé invalidity pojištěnce v důsledku úrazu nebo nemoci z povolání představuje TDP 100 % a pojištěnci se vyplátí jednorázová částka uvedená v čl. 73 odst. 2 písm. b) služebního řádu. Podle čl. 11 odst. 3 nových pravidel pojištění v případě částečné trvalé invalidity pojištěnce v důsledku úrazu nebo nemoci z povolání se pojištěnci vyplátí jednorázová částka uvedená v čl. 73 odst. 2 písm. c) služebního řádu, která se určí na základě sazeb stanovených v evropské hodnotící stupnici TDP.

- 19 Článek 15 nových pravidel pojištění stanoví, že úředník, který utrpí úraz, nebo osoby oprávněné z jeho pojištění ohlásí úraz správnímu úvaru orgánu, ke kterému pojištěnec náleží. V ohlášení úrazu musí být uvedeny podrobnosti o dni a hodině, příčinách a okolnostech úrazu, jména svědků a případně odpovědných třetích osob. Připojí se lékařské potvrzení s upřesněním povahy zranění a pravděpodobných následků úrazu. Ohlášení je nutno provést ve lhůtě deseti pracovních dnů po dni, ke kterému k úrazu došlo. Toto ustanovení v podstatě přebírá úpravu článku 16 dřívějších pravidel pojištění.
- 20 Podle čl. 16 odst. 1 prvního pododstavce první věty nových pravidel pojištění úředník, který požaduje uplatnění uvedených pravidel z důvodu nemoci z povolání, ohlásí tuto nemoc příslušnému správnímu útvaru v přiměřené lhůtě po vypuknutí nemoci nebo ode dne, ke kterému byla poprvé stanovena diagnóza. Toto ustanovení přebírá úpravu čl. 17 odst. 1 prvního pododstavce první věty dřívějších pravidel pojištění.
- 21 Podle čl. 16 odst. 2 nových pravidel pojištění provede správní útvar šetření, aby získal veškeré podrobné údaje nezbytné ke stanovení povahy nemoci, její příčinné souvislosti s povoláním pojištěnce a okolností, za kterých k ní došlo. Toto ustanovení přebírá úpravu čl. 17 odst. 2 prvního pododstavce dřívějších pravidel pojištění.
- 22 Článek 18 nových pravidel pojištění stanoví, že rozhodnutí o uznání určité události jako úrazu nebo o uznání nemoci jako nemoci z povolání, jakož i rozhodnutí o stupni trvalé invalidity vydává orgán oprávněný ke jmenování (dále jen „OOJ“) postupem podle článku 20 týchž pravidel na základě nálezů lékařů jmenovaných orgány a – na žádost pojištěnce – po konzultaci lékařské komise uvedené v článku 22 uvedených pravidel. Toto ustanovení v podstatě přebírá úpravu článku 19 dřívějších pravidel pojištění.
- 23 Článek 20 nových pravidel pojištění stanoví následující:
- „1. Před vydáním rozhodnutí podle článku 18 oznámí [OOJ] pojištěnci nebo osobám oprávněným z jeho pojištění návrh rozhodnutí a nálezy lékařů jmenovaných orgánem. Pojištěnec nebo osoby oprávněné z jeho pojištění mohou požádat, aby jim nebo jimi zvolenému lékaři byla zaslána celá lékařská zpráva.
2. Ve lhůtě 60 dnů může pojištěnec nebo osoby oprávněné z jeho pojištění požádat, aby stanovisko vydala lékařská komise uvedená v článku 22. Žádost, aby záležitost byla postoupena lékařské komisi, musí obsahovat jméno lékaře, který zastupuje pojištěnce nebo osoby oprávněné z jeho pojištění, společně se zprávou tohoto lékaře, ve které jsou uvedeny sporné lékařské otázky s ohledem na nálezy lékaře nebo lékařů jmenovaných orgánem za účelem uplatňování těchto pravidel.
3. Pokud po uplynutí této lhůty nebyla podána žádost o konzultaci lékařské komise, vydá [OOJ] rozhodnutí v souladu s již oznámeným návrhem.“
- 24 Podle článku 21 dřívějších pravidel pojištění mohl úředník požádat, aby byla celá lékařská zpráva zaslána jím zvolenému lékaři. Naproti tomu článek 21 dřívějších pravidel pojištění – na rozdíl od článku 20 nových pravidel pojištění – neupravoval možnost, aby úředník požádal, aby mu byla lékařská zpráva zaslána přímo.
- 25 Podle čl. 22 odst. 1 nových pravidel pojištění, který v podstatě přebírá, pokud jde o složení lékařské komise, úpravu čl. 23 odst. 1 dřívějších pravidel pojištění:

„1. Lékařská komise je složena ze tří lékařů:

— jednoho lékaře, kterého jmenuje pojištěnec nebo osoby oprávněné z jeho pojištění;

- jednoho lékaře, kterého jmenuje [OOJ];
- jednoho lékaře, na kterém se dohodnou první dva lékaři.

[...]“

26 Konečně, podle čl. 19 odst. 3 nových pravidel pojištění:

„Rozhodnutí o stupni invalidity se vydá po konsolidaci zdravotního stavu pojištěnce. Následky úrazu nebo nemoci z povolání se považují za konsolidované, pokud se stabilizovaly nebo pokud mizí jen velmi pomalu a ve velmi omezeném rozsahu. [...]

Pokud nelze [...] určit stupeň invalidity [s konečnou platností ani po skončení léčby], musí se v nálezech lékařů uvedených v článku 18 nebo případně ve zprávě lékařské komise uvedené v článku 22 uvést lhůta pro přezkum případu dotyčného pojištěnce.“

*V – Ustanovení o dávkách poskytovaných v případě invalidity*

*A – Služební řád*

27 Podle článku 53 služebního řádu úředník, který podle zjištění výboru pro otázky invalidity splňuje podmínky uvedené v článku 78, odchází automaticky do důchodu v poslední den měsíce, ve kterém OoJ přijme rozhodnutí, jímž zjistí jeho trvalou neschopnost plnit služební povinnosti.

28 Podle čl. 59 odst. 4 služebního řádu může OoJ předložit výboru pro otázky invalidity případ úředníka, jehož volno z důvodů nemoci celkově přesáhne v průběhu tří let dvanáct měsíců.

29 Článek 78 první pododstavec služebního řádu stanoví:

„[...] úředník [má] nárok na příspěvek v invaliditě, pokud je v trvalé pracovní neschopnosti [stížen trvalou invaliditou, která je hodnocena jako celková,] a z toho důvodu nemůže plnit služební povinnosti odpovídající pracovnímu místu v jeho funkční skupině.“

30 Podle čl. 78 třetího pododstavce služebního řádu se výše příspěvku v invaliditě rovná 70 % konečného základního platu úředníka.

31 Článek 78 čtvrtý pododstavec služebního řádu uvádí, že výše příspěvku v invaliditě je závislá na příspěvcích do důchodového systému vypočtených na základě uvedeného příspěvku v invaliditě.

32 Podle čl. 78 pátého pododstavce služebního řádu pokud invalidita nastala následkem nemoci z povolání, platí se příspěvky do důchodového systému, které se jinak odvádějí z příspěvku v invaliditě, v plné výši z rozpočtu orgánu.

33 Podle čl. 13 odst. 1 přílohy VIII ke služebnímu řádu:

„S výhradou ustanovení čl. 1 odst. 1 má úředník ve věku mladším než šedesát pět let, který je kdykoliv v době získání nároku na důchod uznán výborem pro otázky invalidity za osobu s úplnou trvalou invaliditou, která mu brání ve výkonu služebních povinností odpovídajících pracovnímu místu v jeho služebním zařazení, a který musel z tohoto důvodu skončit svůj služební poměr [pozastavit výkon svých služebních povinností] ve Společenstvích, po dobu trvání pracovní neschopnosti nárok na příspěvek v invaliditě uvedený v článku 78 služebního řádu.“

B – *Služební řád, ve znění použitelném do 30. dubna 2004*

34 Článek 53 služebního řádu, ve znění použitelném do 30. dubna 2004, je totožný s článkem 53 služebního řádu.

35 Článek 78 první pododstavec služebního řádu, ve znění použitelném do 30. dubna 2004, stanoví:

„[...] úředník [má] nárok na invalidní důchod, pokud je v trvalé pracovní neschopnosti [stížen trvalou invaliditou, která je hodnocena jako celková,] a z toho důvodu nemůže plnit služební povinnosti odpovídající pracovnímu místu v jeho funkčním zařazení.“

36 Podle čl. 78 druhého pododstavce služebního řádu, ve znění použitelném do 30. dubna 2004, pokud invalidita nastala následkem nemoci z povolání, činí invalidní důchod 70 % základního platu úředníka.

37 Podle čl. 78 třetího pododstavce služebního řádu, ve znění použitelném do 30. dubna 2004, pokud byla invalidita způsobena jinými důvody, než jsou důvody uvedené v druhém pododstavci zmíněného článku, je invalidní důchod roven starobnímu důchodu, na který by měl úředník nárok ve věku 65 let, pokud by až do tohoto věku zůstal ve službě.

VI – *Ustanovení týkající se osobního spisu*

38 Podle článku 26 služebního řádu:

„Osobní spis úředníka obsahuje:

- a) všechny písemnosti týkající se jeho služebního poměru [služebního postavení] a všechny zprávy týkající se jeho způsobilosti, výkonnosti a chování;
- b) všechny připomínky úředníka k těmto písemnostem.

Písemnosti se zapisují, číslovají a číselně řadí; písemnosti uvedené v písmenu a) nemohou být použity nebo uvedeny orgánem proti úředníkovi, pokud s nimi před jejich zařazením nebyl seznámen.

Seznámení s jakoukoli písemností potvrzuje úředník svým podpisem, pokud k tomuto nedojde, je obslán prostřednictvím doporučeného dopisu zaslaného na poslední adresu, kterou úředník sdělil.

[...]

Každý úředník má pouze jeden osobní spis.

Úředník má právo, a to i po skončení služebního poměru, se seznámit se všemi písemnostmi, které jeho spis obsahuje a pořizovat z nich kopie.

Osobní spis je důvěrný a je možné do něho nahlížet pouze v kancelářích administrativy nebo pomocí zabezpečeného elektronického nosiče dat. Může však být předán Soudnímu dvoru [Evropské unie], je-li zahájeno soudní řízení týkající se úředníka.“

39 Článek 26a služebního řádu zní následovně:

„Úředníci mají právo se seznámit v souladu s úpravou stanovenou orgány se svými zdravotními záznamy.“

## VII – Ustanovení o přístupu veřejnosti k dokumentům

- 40 Článek 4 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 33) stanoví:

„Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odepřou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany

— [...]

— cílů inspekce, vyšetřování a auditu.“

## Skutkový základ sporu

- 41 Žalobce je bývalý úředník s platovou třídou AD 15. Poté, co do služebního poměru u Komise nastoupil v roce 1979, zastával u tohoto orgánu různá pracovní místa.
- 42 V době od 21. prosince 1995 do července roku 1997 byl žalobce vedoucím kabinetu É. Cresson, členky Komise, když v této funkci nahradil F. Lamoureux.
- 43 Jelikož příčinou sporu v projednávané věci jsou některé skutečnosti, k nimž došlo v uvedeném období v rámci kabinetu É. Cresson, je nezbytné je krátce připomenout.

## I – Souvislost s „věcí Cresson“

- 44 Édith Cresson byla členkou Komise od 24. ledna 1995 do 8. září 1999. Komisi tehdy předsedal J. Santer. Úřad É. Cresson zahrnoval následující oblasti: vědu, výzkum a vývoj, lidské zdroje, vzdělávání, odborné vzdělávání, mládež, jakož i Společné výzkumné centrum (SVC).
- 45 Když É. Cresson nastoupila do funkce, její kabinet již byl ustaven. Édith Cresson nicméně projevila přání využít služeb jednoho ze svých blízkých známých, R. Berthelota, jako „osobního poradce“. René Berthelot nemohl být z důvodu svého věku 66 let v době rozhodné z hlediska skutkového stavu přijat jako dočasný zaměstnanec, aby pracoval v kabinetu člena Komise. François Lamoureux, vedoucí kabinetu É. Cresson, ostatně É. Cresson sdělil, že vzhledem k věku R. Berthelota nevidí žádnou možnost, jak by dotyčného Komise zaměstnala. Édith Cresson, jež si nicméně přála využít služeb R. Berthelota jako osobního poradce, se tedy obrátila na útvary správy, aby zjistily podmínky, za kterých by bylo možné dotyčného přijmout do zaměstnání. René Berthelot byl nakonec zaměstnán jako hostující vědec u Generálního ředitelství (GŘ) „Výzkum“ od 1. září 1995 původně na dobu šesti měsíců. Tato doba byla poté prodloužena až do konce února 1997. Od dubna 1996 byl podle pravidla o zákazu souběhu měsíční příspěvek, který R. Berthelot pobíral jako hostující vědec, snížen za účelem zohlednění částky důchodu, který pobíral ve Francii. Krátce po uplatnění tohoto snížení bylo kabinetem É. Cresson vystaveno třináct příkazů ke služební cestě týkajících se období od 23. května do 21. června 1996 na jméno R. Berthelota, což mu zajistilo částku přibližně 6 900 eur. Od 1. září 1996 byl R. Berthelot přeřazen do jiné třídy, takže přešel ze skupiny II do skupiny I hostujících vědců. Jeho měsíční odměna, která tehdy byla v řádu 4 500 eur, se zvýšila o přibližně 1 000 eur. Na konci platnosti jeho smlouvy s GŘ „Výzkum“, a sice dne 1. března 1997, byla R. Berthelotovi nabídnuta další smlouva pro hostujícího vědce při SVC na dobu jednoho roku, která uplynula na konci měsíce února 1998.
- 46 Poté, co členové Evropského parlamentu obvinili É. Cresson z toho, že se dopustila favoritismu, když přijala do zaměstnání a zvýhodnila dva ze svých známých, byla různými subjekty vedena řada vyšetřování.



- 47 Výbor nezávislých znalců zřízený dne 27. ledna 1999 pod záštitou Parlamentu a Komise byl pověřen vyhotovením první zprávy, aby určil, do jaké míry Komise jakožto sbor či individuálně jeden nebo více z jejích členů byli odpovědní za nedávné případy podvodného jednání, špatného řízení nebo nepotismu zmíněné v průběhu parlamentní rozpravy. Ve své zprávě předložené dne 15. března 1999 tento výbor zejména dospěl k závěru o existenci nepochybného případu favoritismu, pokud jde o R. Berthelota.
- 48 Dne 16. března 1999 Komise kolektivně odstoupila, i když ve funkci zůstala až do 8. září téhož roku.
- 49 Dne 20. července 1999 zahájil OLAF vnitřní vyšetřování ohledně podmínek zaměstnávání R. Berthelota jakožto hostujícího vědce Komise. OLAF dokončil svou zprávu dne 23. listopadu 1999. Podle závěru této zprávy „[J]elikož zprávy a [...] služební cesty, které byly vypracovány a ohlášeny, opatřené podpisem René Berthelota, lze kvalifikovat jako nepravdivé a podvodné, je třeba předat [uvedenou] zprávu [...] příslušným soudním orgánům v souladu s ustanoveními článku 10 nařízení č. 1073/99“.
- 50 Zpráva OLAF byla předána generálnímu řediteli GŘ „Personál a administrativa“ za účelem případného zahájení disciplinárního řízení, jakož i procureur du Roi ze státního zastupitelství v Bruselu (Belgie). Tato zpráva vedla k zahájení několika disciplinárních řízení s úředníky a zaměstnanci Komise, jakož i řízení směřujícího k navrácení částek vyplacených R. Berthelotovi bez řádného základu. V této fázi nebylo proti žalobci zahájeno žádné disciplinární řízení.
- 51 GŘ „Personál a administrativa“, a poté IDOC po svém zřízení rozhodnutím Komise K(2002) 540 ze dne 19. února 2002 zahájily dvě doplňující vyšetřování ohledně R. Berthelota, přičemž se jedno týkalo role GŘ „Výzkum“ a druhé zapojení SVC. Dne 22. února 2002 předložil IDOC zprávu o doplňujícím správním vyšetřování týkajícím se období zaměstnání R. Berthelota jakožto hostujícího vědce na GŘ „Výzkum“ a v SVC. Podle závěru zprávy IDOC „Ariadninou nití, o níž se na základě všech poznatků a prohlášení shromážděných v průběhu nařízených doplňujících vyšetřování jeví, že [vedla] k zaměstnání R. Berthelota na Komisi, [byla] zjevně nezbytnost odměnit dotyčného za přímou spolupráci, kterou po něm É. Cresson žádala jakožto po osobním poradci“.
- 52 Dne 21. ledna 2003 rozhodlo kolegium komisařů zaslat É. Cresson oznámení vytýkaných skutečností, které jsou jí připisovány pro účely případného zahájení řízení na základě čl. 213 odst. 2 ES a čl. 126 odst. 2 AE.
- 53 Dne 18. března 2003 p. V., vyšetřující soudce u tribunal de première instance (soudu prvního stupně) v Bruselu obžaloval É. Cresson, R. Berthelota a osm úředníků a zaměstnanců Komise, včetně žalobce, zejména z padělání nebo pozměňování listin, jejich užití jako pravých, podvodu nebo protiprávního střetu zájmů. Dne 11. září 2003 vstoupila Komise do trestního řízení před belgickým soudem jako účastnice adhezního řízení uplatňující občanskoprávní nároky.
- 54 Usnesením ze dne 30. června 2004 poradní senát tribunal de première instance v Bruselu, který vzal na vědomí ústní návrh procureur du Roi a odkázal na odůvodnění jeho písemného návrhu ze dne 3. února 2004, dospěl k závěru, že není důvodné věc postoupit trestnímu soudu. V usnesení bylo zejména konstatováno, že vyšetřovací spis nade vši pochybnost potvrdil obvinění, pokud jde o existenci padělání nebo pozměňování listin a podvodu, ale žádné indicie neumožňovaly s jistotou určit jednoho z obžalovaných, jichž se vyšetřování týkalo.
- 55 Dne 7. října 2004 podala Komise žalobu, kterou se u Soudního dvora domáhala určení, že došlo k favoritismu, nebo přinejmenším závažné nedbalosti, která ze strany É. Cresson představovala porušení jejích povinností stanovených v článku 213 ES a článku 126 AE, a v důsledku toho i rozhodnutí o částečném nebo úplném odnětí nároku É. Cresson na důchod nebo jej nahrazující požitky.

56 Rozsudkem ze dne 11. července 2006, Komise v. Cresson (C-432/04, Sb. rozh. s. I-6387, dále jen „rozsudek Komise v. Cresson“), Soudní dvůr určil, že Ě. Cresson porušila povinnosti vyplývající ze svého postavení členky Komise při přijetí do zaměstnání, a co se týče podmínek zaměstnání R. Berthelota. Nicméně pokud jde o návrh na odnětí nároku na důchod uplatněný Komisí vůči Ě. Cresson, měl Soudní dvůr za to, že určení nesplnění povinností z její strany představuje samo o sobě přiměřenou sankci, a že v důsledku toho je třeba prominout dotyčné sankci.

## II – Skutkové okolnosti týkající se žalobce

57 Žalobce byl vedoucím kabinetu Ě. Cresson od 21. prosince 1995 do července 1997. V prosinci 1996 byl jmenován hlavním poradcem na GŘ „Výzkum“, přičemž o toto pracovní místo se ucházel podáním žádosti. Přál si totiž opustit kabinet Ě. Cresson z důvodu napětí, které mezi ním a Ě. Cresson existovalo od května 1996. Ve skutečnosti však opustil kabinet až v červenci roku 1997, jelikož Ě. Cresson do té doby nepřijala jeho demisi z důvodu, že nebyl vybrán uchazeč, který by jej nahradil.

58 Dne 15. září 1999 byl žalobce neformálně vyslechnut v rámci vyšetřování OLAF. Dne 17. listopadu 1999 byl informován o zahájení vyšetřování týkajícího se jeho osoby. Formálně byl vyslechnut dne 19. listopadu 1999. Zpráva OLAF ze dne 23. listopadu 1999 ve vztahu k žalobci uváděla, že s ohledem na částečně se shodující prohlášení úředníků se v jeho kanceláři pravděpodobně konala schůze, během níž bylo diskutováno o možnosti přerazení R. Berthelota do platové třídy skupiny I hostujících vědců (bod 4.2.2 zprávy OLAF). Proti žalovanému nebylo na základě zprávy OLAF zahájeno žádné disciplinární řízení.

59 Dne 27. prosince 2000 odvysílala Radio télévision belge francophone (frankofonní belgická televize a rozhlas, RTBF) pořad s vysokou sledovaností „Ve jménu zákona“, jehož předmětem byla „věc Cresson“. Během jedné krátké části pořadu je citováno jméno žalobce a na obrazovce se objeví dokument představený jako protokol jeho slyšení před OLAF.

60 Přípisem ze dne 7. února 2001 informovalo GŘ „Personál a administrativa“ žalobce o rozhodnutí Komise zbavit jej jeho imunity na základě žádosti v tomto smyslu zasláné předsedovi tohoto orgánu dne 18. prosince 2000 ze strany p. V., vyšetřujícího soudce u tribunal de première instance v Bruselu.

61 Zpráva IDOC ze dne 22. února 2002 ve vztahu k žalobci uváděla, že rozbor poznatků z vyšetřování vyvolává domnění, že se mezi dny 21. a 29. listopadu 1996 v kanceláři žalobce konala schůze, během níž byla diskutována možnost přerazení R. Berthelota do platové třídy skupiny I hostujících vědců (bod 4.4 zprávy IDOC).

62 Dne 18. března 2003 (viz bod 53 výše) byl žalobce obžalován jako pachatel či spolupachatel jednak činu padělání nebo pozměňování listin, zejména z důvodu, že vystavil nebo nechal vystavit třináct příkazů ke služební cestě a třináct vyúčtování výdajů na služební cestu a uvedl na každém z nich nebo nechal na každém z nich uvést údaje neodpovídající skutečnosti, a jednak činu podvodu v souvislosti s proplacením výdajů na služební cestu uvedených ve výše uvedené obžalobě. Dopis vyšetřujícího soudce, kterým byl žalobce informován o své obžalobě, byl žalobci doručen dne 7. dubna 2003.

63 Na základě této obžaloby utrpěl žalobce nervový otřes, v jehož důsledku byl žalovaný v pracovní neschopnosti.

64 Dne 25. července 2003 žalobce Komisi zaslal „ohlášení úrazu/nemoci z povolání“. Toto ohlášení, k němuž byla přiložena zpráva žalobcova lékaře, neobsahovalo výslovné tvrzení o psychickém obtěžování ze strany orgánu.

65 Dne 31. července 2003 potvrdila Komise přijetí ohlášení žalobce ze dne 25. července 2003 a informovala jej, že je vedeno šetření za účelem zjištění povahy a příčin jeho nemoci.

- 66 V září roku 2003, jeden týden poté, co se žalovaný znovu ujal svých služebních povinností po období volna z důvodu nemoci, byl výzkumný program, který vedl, na žádost GŘ „Personál a administrativa“ „zablokován“. Tato příhoda vyvolala novou pracovní neschopnost žalobce, které se protáhlo až do začátku ledna roku 2004.
- 67 Dne 16. ledna 2004 generální ředitel GŘ „Výzkum“ žalobce ústně informoval, že OoJ má v úmyslu jej propustit ze služebních důvodů podle článku 50 služebního řádu. Tato informace byla žalobci potvrzena dne 20. ledna 2004 vedoucím kabinetu člena Komise pověřeného vědeckým výzkumem, nikdy však nebyla realizována. Po tomto oznámení byl konstatován nový nervový otřes žalobce, který měl za následek další pracovní neschopnost žalobce v době od 22. ledna 2004 až do konce roku 2004.
- 68 Rozhodnutím ze dne 16. ledna 2004 člen Komise pověřený otázkami personálu a administrativy, a tedy vyšetřováními a disciplinárními záležitostmi, N. Kinnock zahájil jakožto OoJ disciplinární řízení proti žalobci, a totéž řízení přerušil podle čl. 88 pátého pododstavce služebního řádu, ve znění použitelném do 30. dubna 2004, až do doby, než se rozsudek belgického trestního soudu stane pravomocným. Toto rozhodnutí uvádělo, že je žalobci mimo činů, které jsou uvedeny v obžalobě, vytýkáno, že hrál jakožto vedoucí kabinetu É. Cresson aktivní úlohu jednak při přeražení R. Berthelota do platové třídy skupiny I hostujících vědců na GŘ „Výzkum“, které bylo považováno za protiprávní, a jednak při přijetí jmenovaného do zaměstnání jakožto hostujícího vědce v SVC, které bylo rovněž považováno za protiprávní.
- 69 Písemné návrhy procureur du Roi ze dne 3. února 2004 (viz bod 54 výše) obsahovaly zejména následující úvahy ohledně padělání a pozměňování listin, z něhož byl žalobce obžalován:
- „[I] když byl [žalobce] vedoucím kabinetu [É.] Cresson, není výslovně ani implicitně uveden v žádném prohlášení; [...] neexistuje žádná skutečnost, jako je přípis či podpis, která by umožňovala prokázat, že podílel na skutkových okolnostech; [...] sám předložil okolnosti prokazující nepravdivost příkazů ke služební cestě, když prohlásil, že druhý obžalovaný (Berthelot) přijel v úterý do Bruselu ve společnosti É. Cresson a v jejím voze, ale ve čtvrtek znovu odjel do Châtellerault (Francie), přestože tyto dny přesně odpovídají datům služebních cest uskutečněných v opačném směru [...]“
- 70 Závěrem písemné návrhy procureur du Roi uvádějí, že neexistují žádné okolnosti k tíži žalobce, pokud jde o body obžaloby týkající se padělání nebo pozměňování listin a podvodu.
- 71 Dopisem ze dne 25. května 2004 informoval vedoucí oddělení „Lékařská služba (Brusel)“ Komise žalobce o tom, že s ohledem na počet dní jeho absence z důvodu nemoci zamýšlí navrhnout OoJ, aby ve vztahu k němu zahájil postup za účelem určení invalidity, a dotázal se jej, zda si v této souvislosti přeje vyjádřit námítky.
- 72 Dopisem ze dne 23. června 2004 žalobce odpověděl, že proti zahájení takového postupu nic nenamítá za podmínky, že se tento postup bude zakládat výlučně na čl. 78 pátém pododstavci služebního řádu, který se týká zejména případu, že invalidita je následkem nemoci z povolání.
- 73 Dne 29. června 2004 vedoucí oddělení „Lékařská služba (Brusel)“ žalobci odpověděl, že jeho dopis ze dne 23. června 2004 vzal na vědomí. Rovněž mu sdělil, že je povinen jej upozornit na to, že nelze předpokládat, k jakým závěrům výbor pro otázky invalidity dospěje, zejména pokud jde o příčinnou souvislost invalidity s povoláním žalobce, ale že by se výbor pro otázky invalidity měl tímto aspektem zabývat.

74 Poté, co bylo belgickým trestním soudem vydáno rozhodnutí o zastavení trestního stíhání dne 30. června 2004 ve prospěch žalobce a ostatních obžalovaných (viz bod 54 výše), zaslala Komise dne 13. července 2004 žalobci dopis následujícího znění:

„Jak víte, disciplinární řízení proti Vaší osobě bylo přerušeno, než kolegium [komisařů] rozhodne o případu É. Cresson.

[...]

Jakmile již nebude možné proti [usnesení belgického trestního soudu] podat opravný prostředek a jakmile [p]rávní služba provede jeho rozbor, budou veškeré otázky týkající se É. Cresson předloženy k rozhodnutí [k]olegiu [komisařů]. Ostatní spisy, včetně Vašeho, budou neprodleně poté přezkoumány v závislosti na přijatém rozhodnutí a znovu postoupeny OOJ.“

75 Rozhodnutím ze dne 20. července 2004, které bylo předběžně vykonatelné, OOJ žalobce přidělil na nově vytvořené pracovní místo „hlavního poradce pověřeného hospodářskými otázkami“ u generálního ředitele GR „Výzkum“ (dále jen „rozhodnutí o přidělení“). První pododstavec tohoto rozhodnutí se odvolával na provádění politiky mobility zaměstnanců vyššího služebního zařazení a zájem služby.

76 Dne 14. října 2004 zaslal žalobce OOJ stížnost proti rozhodnutí o přidělení. OOJ uvedenou stížnost zamítl rozhodnutím ze dne 15. března 2005. Žalobce proti tomuto posledně uvedenému rozhodnutí nepodal žalobu k soudu.

77 Dne 22. října 2004 podal žalobce podle čl. 90 odst. 1 služebního řádu žádost směřující k ukončení disciplinárního řízení, které bylo proti němu vedeno. Na podporu své žádosti se dovolával zejména rozhodnutí o zastavení trestního stíhání vydaného belgickým trestním soudem.

78 Dne 25. října 2004 zaslal žalobce Komisi nové „ohlášení pracovního úrazu nebo nemoci z povolání“, v němž tvrdil, že nervový otřes, který utrpěl, byl důsledkem veškerých opatření, která ve vztahu k němu Komise přijala a která svědčila o tom, že existovala vůle jej poškodit a psychicky jej obtěžovat.

79 Výbor pro otázky invalidity vydal své závěry dne 29. října 2004. Podle nich byl žalobce stížen trvalou invaliditou, která byla hodnocena jako celková, a z toho důvodu nemohl plnit služební povinnosti odpovídající pracovnímu místu ve své funkční skupině. Dále podle těchto závěrů výbor pro otázky invalidity v této fázi nemohl rozhodnout o případné souvislosti mezi zjištěnou invaliditou a plněním služebních povinností žalobce „až do doby, než budou k dispozici relevantní poznatky orgánů příslušných *ad hoc*“.

80 Rozhodnutím OOJ ze dne 8. listopadu 2004 vykonatelným ke dni 30. listopadu 2004 bylo rozhodnuto o automatickém odchodu žalobce do důchodu na základě článku 53 služebního řádu a byl mu přiznán příspěvek v invaliditě stanovený v souladu s čl. 78 třetím pododstavcem uvedeného služebního řádu.

81 Dne 25. listopadu 2004 potvrdila Komise přijetí dopisu žalobce ze dne 25. října 2004 a sdělila mu, že řízení zahájené v červenci roku 2003 podle článku 73 služebního řádu se chýlí ke konci. Komise rovněž informovala žalobce o tom, že z důvodu tvrzení o psychickém obtěžování, která vyjádřil, musí být žádost směřující k uznání jeho nemoci jako nemoci z povolání postoupena IDOC, který je spolu s OLAF jediným orgánem oprávněným provádět správní vyšetřování.

82 Dne 24. prosince 2004 zaslal žalobce Komisi dopis, ve kterém ji žádá, aby přehodnotila své rozhodnutí svěřit vyšetřování IDOC. Na podporu své žádosti uváděl jednak skutečnost, že takové vyšetřování pouze dále prodlužuje řízení, které probíhá již téměř dva roky, a jednak nedostatek nestrannosti tohoto úřadu. V uvedeném dopise žalobce Komisi rovněž požádal, aby mu sdělila, zaprvé, zda může takové rozhodnutí být předmětem stížnosti ve smyslu čl. 90 odst. 2 služebního řádu, a zadruhé, zda Komise s konečnou platností vyloučila hypotézu, že byl obětí pracovního úrazu.

- 83 Dopisem ze dne 4. února 2005 Komise žalobci odpověděla, že proti rozhodnutí svěřit jeho spis IDOC nelze podat opravný prostředek a že námitky ohledně nestrannosti tohoto úřadu nelze přijmout. Komise žalobci rovněž sdělila, že neprovedl ohlášení úrazu, jelikož ve svém ohlášení ze dne 25. července 2003 výslovně odkázal na článek 17 (týkající se ohlášení nemoci z povolání) dřívějších pravidel pojištění, a nikoli článek 16 uvedených pravidel (týkající ohlášení úrazu).
- 84 Rozhodnutím ze dne 28. února 2005 zamítl OJZ žádost žalobce ze dne 22. října 2004 směřující k ukončení disciplinárního řízení vedeného proti němu. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno skutečností, že disciplinární i trestní řízení jsou na sobě navzájem nezávislá, a že tudíž skutečnost, že belgické trestní řízení skončilo zastavením trestního stíhání, neznamená, že musí být disciplinární řízení ukončeno. Krom toho OJZ uvedl, že disciplinární řízení týkající se žalobce musí zůstat i nadále přerušeno z důvodu souvislosti, kterou se toto řízení vyznačuje, s žalobou podanou dne 7. října 2004 k Soudnímu dvoru proti ě. Cresson. Další trvání přerušování disciplinárního řízení týkajícího se žalobce bylo konkrétně odůvodněno následovně:
- „[J]akékoli meritorní rozhodnutí ve Vaší věci bez ohledu na to, zda se jedná o případné ukončení, či případné pokračování v přezkumu Vašeho spisu, je relevantní ve vztahu k řízení před Soudním dvorem proti ě. Cresson, a mohlo být tudíž považováno za neodůvodněný pokus o ovlivnění.
- Je sice třeba přihlídnout ke skutečnosti, že [řízení probíhající před Soudním dvorem proti ě. Cresson] není trestněprávní povahy, nehledě na to je však třeba použít judikaturu týkající se důvodů pro přerušování disciplinárního řízení v případě trestního stíhání, článek 25 přílohy IX ke služebnímu řádu ([...] čl. 88 [pátý pododstavec] služebnímu řádu, ve znění použitelném do 30. dubna 2004]). [Soud prvního stupně] totiž v tomto ohledu konstatoval, že cílem tohoto článku je rovněž zajistit, aby ‚dotyčný úředník nebyl v rámci trestního stíhání vedeného proti němu uveden do méně výhodného postavení, než je postavení, které by mohl mít při neexistenci takového rozhodnutí správního orgánu [...]‘ (rozsudek ze dne 19. [března] 1998, Tzoanos v. Komise, T-74/96, Recueil FP, s. [I-A-129 a ]II-343 [...]).“
- 85 Dopisem ze dne 24. března 2005 provedl žalobce třetí „ohlášení pracovního úrazu / nemoci z povolání“.
- 86 Dopisem ze dne 12. května 2005 Komise žalobci sdělila, že jeho nové ohlášení, kterým se po meritorní stránce nic nemění, bude pouze zařazeno do jeho spisu. Tento dopis krom toho žalobci sděloval, že IDOC dne 16. března 2005 zaslal sekci „Pojištění a nemoc z povolání“ Úřadu pro „správu a vyřizování individuálních nároků“ (PMO) „příspěvek“ umožňující ukončit šetření zahájené podle článku 17 dřívějších pravidel pojištění (dále jen „příspěvek IDOC“).
- 87 Dopisem ze dne 19. května 2005 požádal žalobce, aby mu byl tento příspěvek IDOC zaslán.
- 88 Dne 20. května 2005 žalobce podal stížnost proti rozhodnutí, kterým se v reakci na jeho žádost odmítá ukončení disciplinárního řízení.
- 89 Dopisem ze dne 9. června 2005 odmítl vedoucí sekce PMO „Pojištění a nemoc z povolání“ zaslat žalobci kopii příspěvku IDOC k vyšetřování zahájenému podle článku 17 dřívějších pravidel pojištění. Za účelem odůvodnění tohoto odmítnutí „až do vydání pozdějšího rozhodnutí“ se dovolával dvou důvodů. Zaprvé uvedený příspěvek představuje přípravný akt, který by měl mít lékař jmenovaný orgánem k dispozici, aniž by jeho zpřístupnění mohlo ovlivnit závěr zprávy, jejímž vypracováním byl pověřen. Zadruhé se použije výjimka stanovená v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001, která orgánům umožňuje odepřít přístup k dokumentu v případě, že by jeho zpřístupněním mohla být porušena ochrana cílů inspekce, vyšetřování a auditu.
- 90 Dopisem s datem 29. června 2005 žalobce podal k OJZ dne 4. července 2005 žádost o odškodnění za veškerou újmu, kterou utrpěl z důvodu různých pochybení, která vytýká Komisi.

- 91 Stížnost ze dne 20. května 2005 byla zamítnuta rozhodnutím OJ ze dne 26. září 2005.
- 92 Žádost ze dne 29. června 2005 byla zamítnuta rozhodnutím OJ ze dne 10. listopadu 2005. Dne 23. ledna 2006 podal žalobce proti poslední uvedenému rozhodnutí stížnost s datem 19. ledna 2006. Tato stížnost byla zamítnuta mlčky učiněným rozhodnutím podle čl. 90 odst. 2 druhého pododstavce služebního řádu.
- 93 Dne 16. prosince 2005 žalobce v reakci na rozhodnutí ze dne 26. září 2005, kterým se zamítá jeho stížnost ze dne 20. května 2005 (viz body 88 a 91 výše), podal žalobu zapsanou do rejstříku pod číslem F-124/05.
- 94 Rozsudek Komise v. Cresson byl vyhlášen dne 11. července 2006.
- 95 Dne 10. srpna 2006 podal žalobce v reakci na mlčky učiněné rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho stížnost ze dne 19. ledna 2006 (viz bod 92 výše), žalobu zapsanou do rejstříku pod číslem F-96/06.
- 96 Dne 16. října 2006 místopředseda Komise, S. Kallas, žalobci sdělil, že po pečlivém přezkumu rozsudku Komise v. Cresson rozhodl o ukončení disciplinárního řízení vedeného proti němu.
- 97 Dne 16. března 2007 oznámila Komise žalobci návrh rozhodnutí, kterým se na základě závěrů, k nimž dospěl lékař určený orgánem, zamítá uznání jeho nemoci jako nemoci z povolání.
- 98 Dne 3. května 2007 požádal žalobce o ustavení lékařské komise stanovené v článku 22 pravidel pojištění.
- 99 Dne 5. prosince 2007 vydala lékařská komise svou zprávu, v níž jednomyslně uznala nemoc žalobce jakožto nemoc z povolání. Závěry zprávy lékařské komise byly formulovány takto:
- „1. Následkem psychického otřesu, který [žalobce] utrpěl v rámci výkonu svých služebních povinností [dne 7. dubna] 2003, se [žalobce] nacházel ve stavu dočasné úplné pracovní neschopnosti od 10. dubna 2003 přinejmenším do 31. srpna 2003.
  2. Poté se [žalobce] pokusil dvakrát krátce opětovně začlenit do výkonu služebních povinností, avšak neúspěšně, v důsledku čehož se opět několikrát ocitl v dočasné úplné pracovní neschopnosti, která zjevně souvisí s původním patologickým procesem.
  3. V okamžiku ukončení této lékařské expertizy se [žalobce] stále nachází ve stavu dočasné úplné pracovní neschopnosti a jeví se, že jeho zdravotní stav není způsobilý konsolidace.
  4. Stav [žalobce] bude třeba opětovně přezkoumat ve lhůtě zhruba dvou let na žádost strany, která jako první podá příslušný návrh.

[...]“

- 100 Krom toho v části zprávy lékařské komise nazvané „Diskuze“ bylo zejména uvedeno následující:

„Za těchto podmínek se lékařská komise jednomyslně domnívá, že je třeba mít za to, že se psychologický stav [žalobce] stále vyvíjí, a že tedy jeho zdravotní stav není v současné fázi způsobilý konsolidace.

Vzhledem k těmto různým okolnostem lékařská komise jednomyslně považuje za odůvodněné, aby byl [žalobce] uznán pracovně neschopným z více než 66 % ode dne [18. března] 2003.“

- 101 Dne 28. března 2008 zaslal vedoucí sekce PMO „Pojištění pro případ úrazu a nemoci z povolání“ žalobci dopis, v němž uvedl, že s ohledem na zprávu lékařské komise ze dne 5. prosince 2007 může uznat nemoc, kterou dotyčný trpí, jako nemoc z povolání. K tomuto dopisu byla připojena zpráva lékařské komise ze dne 5. prosince 2007.
- 102 Dne 8. dubna 2008 zaslal žalobce vedoucímu sekce PMO „Pojištění pro případ úrazu a nemoci z povolání“ dopis, v němž jej žádá, aby neprodleně rozhodl o uplatnění čl. 73 odst. 2 písm. b) služebního řádu.
- 103 Dne 28. dubna 2008 vedoucí sekce PMO „Pojištění pro případ úrazu a nemoci z povolání“ žalobci odpověděl, že v rozsahu, v němž zpráva lékařské komise ze dne 5. prosince 2007 uvádí, že jeho zdravotní stav dosud „není způsobilý konsolidace“ a že je třeba jej opětovně přezkoumat ve lhůtě zhruba dvou let, nemůže v této fázi rozhodnout o uplatnění čl. 73 odst. 2 písm. b) služebního řádu.
- 104 Dne 9. června 2008 se znovu sešel výbor pro otázky invalidity a s ohledem na zprávu lékařské komise ze dne 5. prosince 2007 dospěl k závěru, že invalidita žalobce byla způsobena nemocí z povolání.
- 105 Rozhodnutím ze dne 16. června 2008, kterým se ruší a nahrazuje rozhodnutí ze dne 8. listopadu 2004, OJ s ohledem na závěry výboru pro otázky invalidity ze dne 9. června 2008 žalobci přiznal příspěvek v invaliditě stanovený v souladu s ustanoveními čl. 78 pátého pododstavce služebního řádu s účinkem ode dne uznání invalidity dotyčného, totiž od 30. listopadu 2004.
- 106 Dne 18. února 2009 podal žalobce k Soudu třetí žalobu zapsanou do rejstříku pod číslem F-12/09, A v. Komise, kterou se zejména domáhá jednak zrušení rozhodnutí Komise ze dne 28. dubna 2008, kterým se odmítá vydat rozhodnutí o uplatnění čl. 73 odst. 2 písm. b) služebního řádu, a jednak náhrady za újmu, která mu byla způsobena veškerými pochybeními v rámci vedení řízení za účelem uznání jeho nemoci jako nemoci z povolání, která vytyká Komisi.

## Řízení

### I – Ve věci F-124/05 před spojením s věcí F-96/06

- 107 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudu dne 12. dubna 2006 uplatnila Komise proti žalobě námitku nepřijatelnosti na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Soudu prvního stupně Evropských společenství, který byl podle čl. 3 odst. 4 rozhodnutí Rady 2004/752/ES, Euratom ze dne 2. listopadu 2004 o zřízení Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (Úř. věst. L 333, s. 7) obdobně použitelný ve vztahu k Soudu až do vstupu jeho jednacího řádu v platnost.
- 108 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 12. května 2006 faxem (prvopis byl doručen dne 18. května 2006) předložil žalobce své vyjádření k námitce nepřijatelnosti.
- 109 Usnesením ze dne 29. června 2006 si Soud na základě čl. 114 odst. 4 prvního pododstavce jednacího řádu Soudu prvního stupně vyhradil, že o námitce nepřijatelnosti rozhodne spolu s věcí samou.
- 110 V reakci na rozhodnutí o ukončení disciplinárního řízení vedeného proti žalobci předložila Komise samostatným podáním došlým kanceláři Soudu dne 18. října 2006 faxem (prvopis byl podán dne 19. října 2006) návrh směřující k nevydání rozhodnutí ve věci samé na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Soudu prvního stupně.
- 111 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 2. listopadu 2006 faxem (prvopis byl podán dne 6. listopadu 2006) předložil žalobce své vyjádření k návrhu směřujícímu k nevydání rozhodnutí ve věci samé.

- 112 Usnesením ze dne 22. listopadu 2006 si Soud na základě čl. 114 odst. 4 prvního pododstavce jednacího řádu Soudu prvního stupně vyhradil, že o návrhu směřujícím k nevydání rozhodnutí ve věci samé rozhodne spolu s věcí samou.
- 113 Žalobní odpověď Komise byla doručena dne 8. ledna 2007 faxem (prvopis byl podán dne 11. ledna 2007).
- 114 Usnesením ze dne 27. března 2007 Soud na společnou žádost účastníků řízení přerušil řízení až do ukončení řízení zahájeného žalobcem podle článku 73 služebního řádu, nebo nejpozději do dne 30. června 2007 na základě čl. 77 písm. c) jednacího řádu Soudu prvního stupně. Usneseními ze dne 24. července 2007 a 26. října 2007 bylo řízení opětovně na společnou žádost účastníků řízení přerušeno na tomtéž základě až do ukončení řízení zahájeného žalobcem podle článku 73 služebního řádu, nebo nejpozději do dne 31. října 2007, popřípadě 1. března 2008.
- 115 V rámci organizačních procesních opatření vyzval Soud účastníky řízení, aby odpověděli na písemné otázky a předložili některé dokumenty. Účastníci řízení vyhověli žádostem Soudu ve stanovených lhůtách.
- 116 Dne 9. července 2008 rozhodl Soud o postoupení věci plénu.

#### II – *Ve věci F-96/06 před spojením s věcí F-124/05*

- 117 Žalobní odpověď Komise byla doručena dne 20. listopadu 2006 faxem (prvopis byl podán dne 22. listopadu 2006).
- 118 Usnesením ze dne 27. března 2007 Soud na společnou žádost účastníků řízení přerušil řízení až do ukončení postupu zahájeného žalobcem podle článku 73 služebního řádu, nebo nejpozději do dne 30. června 2007 na základě čl. 77 písm. c) jednacího řádu Soudu prvního stupně. Usneseními ze dne 24. července 2007 a 26. října 2007 bylo řízení opětovně na společnou žádost účastníků řízení přerušeno na tomtéž základě až do ukončení postupu zahájeného žalobcem podle článku 73 služebního řádu, nebo nejpozději do dne 31. října 2007, popřípadě 1. března 2008.
- 119 V rámci organizačních procesních opatření vyzval Soud účastníky řízení, aby odpověděli na písemné otázky a předložili některé dokumenty. Účastníci řízení vyhověli žádostem Soudu ve stanovených lhůtách.
- 120 Dne 9. července 2008 rozhodl Soud o postoupení věci plénu.

#### III – *Ve spojených věcech F-124/05 a F-96/06*

- 121 Usnesením předsedy Soudu ze dne 22. ledna 2009 byly věci F-124/05 a F-96/06 v souladu s článkem 46 jednacího řádu spojeny pro účely ústní části řízení a pro účely rozhodnutí, jímž se končí řízení.
- 122 V rámci organizačních procesních opatření vyzval Soud účastníky řízení, aby odpověděli na písemné otázky a předložili některé dokumenty. Účastníci řízení vyhověli žádostem Soudu ve stanovených lhůtách.



## Návrhová žádání účastníků řízení

### I – *Ve věci F-124/05*

123 Žalobce navrhuje, aby Soud:

- zrušil rozhodnutí, kterým se odmítá ukončení disciplinárního řízení;
- zrušil rozhodnutí Komise ze dne 26. září 2005, kterým se zamítá jeho stížnost ze dne 20. května 2005;
- určil, že jeho žádost ze dne 22. října 2004 je přípustná a opodstatněná;
- určil, že je Komise odpovědná za pochybení, kterých se dopustila přijetím rozhodnutí, kterým se odmítá ukončení disciplinárního řízení, a rozhodnutí ze dne 26. září 2005;
- uložil Komisi, aby jemu a jeho rodině zaplatila částku ve výši 3 163 602 eur;
- nařídil, aby podle čl. 17 odst. 4 pokynů pro vedoucího kanceláře Soudu prvního stupně ze dne 3. května 1994 jeho totožnost nebyla uvedena v žádném zveřejnění vztahujícím se k projednávané věci;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

124 Komise navrhuje, aby Soud:

- určil, že není třeba o žalobě rozhodnout;
- podpůrně, odmítl žalobu jako nepřípustnou;
- podpůrněji, prohlásil žalobu za neopodstatněnou;
- rozhodl o nákladech řízení podle práva nebo, podpůrně, rozhodl o nákladech řízení v rozhodnutí, které má být vydáno v řízení o žalobě zapsané do rejstříku pod číslem F-96/06.

### II – *Ve věci F-96/06*

125 Žalobce navrhuje, aby Soud:

- určil, že je Komise odpovědná za pochybení, kterých se dopustila;
- uložil Komisi, aby jemu a jeho rodině zaplatila částku ve výši 3 163 602 eur;
- nařídil, aby podle čl. 17 odst. 4 pokynů pro vedoucího kanceláře Soudu prvního stupně ze dne 3. května 1994 jeho totožnost nebyla uvedena v žádném zveřejnění vztahujícím se k projednávané věci;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

126 Komise navrhuje, aby Soud:

- prohlásil žalobu za částečně nepřípustnou, nebo přinejmenším za neopodstatněnou;

— rozhodl o nákladech řízení podle práva.

## Právní otázky

### I – K žalobě F-124/05

127 Nejprve je třeba přezkoumat návrh směřující k nevydání rozhodnutí ve věci samé předložený Komisí.

#### A – Argumenty účastníků řízení

128 Komise svůj návrh směřující k nevydání rozhodnutí ve věci samé opírá o dvě tvrzení. Zaprvé zájem žalobce na tom, aby se domáhal zrušení rozhodnutí, jímž se odmítá ukončení disciplinárního řízení, zanikl v důsledku rozhodnutí OJ ze dne 16. října 2006, kterým bylo uvedené řízení ukončeno v reakci na rozsudek Komise v. Cresson. Zadruhé návrhová žádání směřující k náhradě škody v řízení o žalobě F-124/05 jsou v podstatě totožná s návrhovými žádání uplatněnými v řízení o žalobě F-96/06.

129 Žalobce uvádí, že nezpochybňuje skutečnost, že se žaloba stala bezpředmětnou, pokud jde o návrh na zrušení rozhodnutí, jímž se odmítá ukončení disciplinárního řízení. Naproti tomu má za to, že jeho návrh na odškodnění je i nadále relevantní. Domnívá se, že by v rozsahu, v němž byla žaloba v řízení F-124/05 podána později než žaloba v řízení F-96/06, měl Soud nejprve rozhodnout o první žalobě, a poté ke svému rozhodnutí přihlížet v řízení o druhé žalobě.

#### B – Závěry Soudu

130 Předmětem žádosti žalobce ze dne 22. října 2004 bylo ukončení disciplinárního řízení vedeného proti němu. Rozhodnutím ze dne 16. října 2006 OJ uvedené řízení ukončil. Posledně uvedené rozhodnutí tedy zajistilo žalobci výsledek, kterého chtěl dosáhnout.

131 Mimoto žalobce sám uznává, že se návrhová žádání směřující ke zrušení stala bezpředmětnými v důsledku rozhodnutí Komise, jímž se ukončuje disciplinární řízení, které bylo proti němu zahájeno. Takové uznání lze chápat jako upuštění žalobce od uvedených návrhových žádání.

132 Z předcházejícího vyplývá, že již není důvodné rozhodnout o návrhových žádáních směřujících ke zrušení.

133 Naproti tomu v případě návrhových žádání žaloby směřujících k odškodnění je předmět zachován.

134 Nejprve třeba konstatovat, zaprvé, že osmá výtka obsažená v žalobě zapsané do rejstříku pod číslem F-96/06 odkazuje na veškeré žalobní důvody uvedené v žalobě zapsané do rejstříku pod číslem F-124/05, a zadruhé, že návrhová žádání obsažená v žalobě zapsané do rejstříku pod číslem F-96/06 jsou totožná s návrhovými žádáními směřujícími k odškodnění uplatněnými v žalobě zapsané do rejstříku pod číslem F-124/05.

135 Dále je důležité připomenout, že pokud se žaloba vyznačuje totožností účastníků řízení, předmětu i žalobních důvodů s dříve podanou žalobou, musí být v souladu s ustálenou judikaturou (rozsudky Soudního dvora ze dne 17. května 1973, Perinciolo v. Rada, 58/72 a 75/72, Recueil, s. 511, body 3 až 5; ze dne 19. září 1985, Hoogovens Groep v. Komise, 172/83 a 226/83, Recueil, s. 2831, bod 9, a ze dne 22. září 1988, Francie v. Parlament, 358/85 a 51/86, Recueil, s. 4821, bod 12; usnesení Soudu ze dne 19. září 2006, Vienne a další v. Parlament, F-22/06, Sb. VS, s. I-A-1-101 a II-A-1-377, bod 12) odmítnuta jako nepřípustná.

- 136 Nicméně bez ohledu na skutečnost, že žaloba ve věci F-124/05 byla zapsána do rejstříku dříve než žaloba ve věci F-96/06 a vzhledem ke spojení věcí F-124/05 a F-96/06 pro účely ústní části řízení a pro účely rozhodnutí, jímž se končí řízení, se Soud domnívá, že je v zájmu řádného výkonu spravedlnosti vhodnější neprovádět přezkum návrhových žádání žalobce směřujících k odškodnění v řízení o žalobě zapsané do rejstříku pod číslem F-124/05, ale přezkoumat je v řízení o žalobě zapsané do rejstříku pod číslem F-96/06.
- 137 V důsledku toho je třeba vyhovět návrhu směřujícímu k nevydání rozhodnutí ve věci samé předloženému Komisí v plném rozsahu.

## II – *K žalobě F-96/06*

### A – *K přípustnosti*

#### 1. Argumenty účastníků řízení

- 138 Na jednání Komise tvrdila, že žaloba na náhradu škody je předčasná, a tudíž nepřipustná z důvodu, že žalobce zahájil řízení za účelem uznání své nemoci jako nemoci z povolání. Komise se opírá o rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 15. prosince 1999, *Latino v. Komise* (T-300/97, Recueil FP, s. I-A-259 a II-1263, body 94 a 95), v němž bylo rozhodnuto, že byla předčasná žaloba úředníka směřující k odškodnění za nehmotnou újmu způsobenou v důsledku jeho nemoci z povolání, jelikož ve fázi, kdy byla podána žaloba, nebylo možné posoudit, zda je odškodnění, na které si mohla dotyčná osoba činit nárok podle služebního řádu, přiměřené. V projednávané věci zdůrazňuje, že zpráva lékařské komise uvádí, že nelze určit stupeň invalidity žalobce, pokud jeho zdravotní stav nebyl konsolidován, a že případ dotyčné osoby je třeba opětovně přezkoumat ve lhůtě zhruba dvou let. Podle Komise je před tím, než bude znám výsledek tohoto opětovného přezkumu, nemožné určit, jakou částku bude moci žalobce získat podle čl. 73 odst. 2 služebního řádu. Tato informace je přitom nezbytná, aby mohl Soud určit, zda odškodnění obdržené žalobcem podle uvedeného ustanovení představuje dostatečnou náhradu za jemu způsobenou újmu.
- 139 Žalobce argumentuje, že k tomu, aby OoJ přijal rozhodnutí podle čl. 73 odst. 2 služebního řádu, není nezbytné, aby lékařská komise stanovila stupeň invalidity. Podle čl. 11 odst. 2 nových pravidel pojištění totiž v případě celkové trvalé invalidity pojištěnce v důsledku úrazu nebo nemoci z povolání představuje TDP 100 % a dotyčnému se vyplatí jednorázová částka uvedená v čl. 73 odst. 2 písm. b) služebního řádu. Dne 29. října 2004 přitom výbor pro otázky invalidity konstatoval, že žalobce je stížen celkovou trvalou invaliditou.
- 140 Žalobce mimoto tvrdí, že Soud prvního stupně v rozsudku ze dne 10. prosince 2008, *Nardone v. Komise* (T-57/99, Sb. VS s. I-A-2-83 a II-A-2-505), rozhodl, že pravidlo stanovené ve výše uvedeném rozsudku *Latino v. Komise*, podle něhož případná náhrada škody s příslušenstvím z důvodu nesprávného úředního postupu představuje pouze doplněk k režimu podle služebního řádu a lze ji přiznat pouze tehdy, pokud lze konstatovat nedostatečnost částek, které byly z tohoto důvodu obdrženy, nelze uplatňovat systematicky. Domnívá se, že řešení přijaté ve výše uvedeném rozsudku *Nardone v. Komise* by mělo být uplatněno v jeho případě v rozsahu, v němž by v důsledku neodůvodněných průtahů v řízení zahájeném podle článku 73 služebního řádu přetrvával stav nejistoty, v němž se nachází již roky, a v němž by tyto průtahy bránily konsolidaci jeho zdravotního stavu. Komise mu přitom odmítá odškodnění vyplatit, dokud jeho zdravotní stav nebude konsolidován. Žalobce se domnívá, že jej tak Komise „zahnala“ do „bludného kruhu“, „pekelné spirály“, kterým může učinit přítrž pouze Soud tím, že danému orgánu uloží, aby jej okamžitě odškodnil.

141 Komise tento argument vyvrací s tím, že v projednávané věci nejsou dány výjimečné okolnosti, za nichž byl vydán výše uvedený rozsudek *Nardone v. Komise*.

## 2. Závěry Soudu

142 Úvodem je třeba poznamenat, že Komise ve své žalobní odpovědi týkající se věci F-96/06 neuvedla, že je žaloba nepřipustná, jelikož je předčasná, ale tento argument uplatnila poprvé až ve své žalobní odpovědi týkající se věci F-124/05, když uvedla, že tento argument platí rovněž ve vztahu k žalobě ve věci F-96/06, poté v dopise ze dne 25. února 2008 předloženém v reakci na organizační procesní opatření, o němž rozhodl Soud ve vztahu k oběma věcem, a konečně na jednání, které bylo pro obě věci společné.

143 Avšak skutečnost, že Komise neuplatnila tuto námitku nepřipustnosti ve své žalobní odpovědi týkající se věci F-96/06, nemůže Soudu bránit v jejím přezkumu vzhledem k tomu, že podmínky přípustnosti žalob podaných podle článků 90 a 91 služebního řádu patří mezi nepominutelné podmínky řízení (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 18. prosince 2008, *Belgie a Komise v. Genette*, T-90/07 P a T-99/07 P, Sb. rozh. s. II-3859, bod 87 a citovaná judikatura). Krom toho je v projednávané věci důležité přihlédnout ke spojení obou věcí (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 18. března 1980, *Forges de Thy-Marcinelle a Monceau v. Komise*, 26/79 a 86/79, Recueil, s. 1083, bod 4) a k okolnosti, že účastníci řízení mohli o této otázce diskutovat v souladu se zásadou kontradiktornosti na jednání, které bylo pro obě věci společné.

144 V projednávané věci újma, kterou uvádí žalobce, není vždy důsledkem poškození jeho zdraví, a nelze tedy mít *a priori* za to, že za ni může být v plném rozsahu poskytnuta náhrada v rámci řízení za účelem uznání jeho nemoci jako nemoci z povolání. Některé z výtek uplatněných žalobcem se týkají situací, v nichž může být úředníku způsobena nehmotná újma dokonce i v případě, že by se neprojevila nemoc z povolání.

145 Především je třeba uvést, že mnohé případy porušení práva na obhajobu, které žalobce uvádí, mohly žalobci způsobit nehmotnou újmu z jiného důvodu než z důvodu poškození jeho zdraví, za kterou tedy nelze poskytnout náhradu ve formě jednorázové částky stanovené v článku 73 služebního řádu.

146 Žalobce se rovněž domáhá zejména náhrady za jemu způsobenou nehmotnou újmu v důsledku přílišné délky disciplinárního řízení, které bylo proti němu zahájeno.

147 V souvislosti s touto otázkou je třeba konstatovat, že disciplinární řízení uvádí každého úředníka do stavu nejistoty, pokud jde o jeho profesní budoucnost, která mu nutně způsobuje jistý stres a jistou úzkost. Pokud tato nejistota přetrvává po nepřiměřenou dobu, překročí intenzita stresu a úzkosti způsobených úředníkovu rámec toho, co je odůvodnitelné. Proto je třeba mít za to, že nepřiměřená délka disciplinárního řízení zakládá domněnku existence nehmotné újmy na straně dotyčné osoby.

148 Je nesporné, že v takovém stavu závažné nejistoty, který přetrvává déle, než je doba přiměřená, mohou jednotlivci reagovat různě, například v závislosti na své případné nižší psychické odolnosti. Důsledkem nepřiměřené délky disciplinárního řízení proto může být psychické strádání, nebo v nejzávažnějších případech vznik skutečné duševní nemoci nebo zhoršení již dříve existující duševní nemoci.

149 Proto pokud jde zejména o nehmotnou újmu, která může být způsobena v důsledku nepřiměřené délky disciplinárního řízení, je třeba rozlišovat jednak mezi nehmotnou újmu způsobenou každému úředníku či zaměstnanci nezávisle na případné nemoci, a jednak újmu způsobenou případnou duševní nemocí – nebo zhoršením takové nemoci, jejíž příčinou je nepřiměřená délka uvedeného řízení (viz obdobně rozsudek Soudu ze dne 2. května 2007, *Giraudy v. Komise*, F-23/05, Sb. VS s. I-A-1-121 a II-A-1-657, body 197 až 202).

- 150 Návrh na odškodnění směřující k poskytnutí náhrady za první druh újmy je tak přípustný bez ohledu na stav řízení, které úředník krom toho případně zahájil podle článku 73 služebního řádu.
- 151 Naproti tomu návrh na odškodnění úředníka směřující k poskytnutí náhrady za hmotnou i nehmotnou újmu, která mu byla způsobena v důsledku nemoci z povolání, zpravidla není podle judikatury přípustný, dokud není ukončeno řízení zahájené podle článku 73 služebního řádu.
- 152 V tomto ohledu je třeba připomenout, že systém zavedený k provedení článku 73 služebního řádu stanoví paušální náhradu v případě úrazu nebo nemoci z povolání, aniž dotyčná osoba musí nutně dokazovat jakékoliv pochybení na straně orgánu. Z judikatury mimoto vyplývá, že pouze v případě, kdy se ukáže, že systém zavedený služebním řádem neumožňuje přiměřenou náhradu utrpěné škody, má úředník právo požadovat dodatečnou náhradu (rozsudky Soudního dvora ze dne 8. října 1986, Leussink v. Komise, 169/83 a 136/84, Recueil, s. 2801, bod 13, a ze dne 9. září 1999, Lucaccioni v. Komise, C-257/98 P, Recueil, s. I-5251, bod 22; rozsudky Soudu prvního stupně ze dne 14. května 1998, Lucaccioni v. Komise, T-165/95, Recueil FP, s. I-A-203 a II-627, bod 71, a výše uvedený rozsudek Latino v. Komise, bod 94).
- 153 V důsledku toho bylo rozhodnuto, že žaloba podaná před tím, než je ukončeno řízení zahájené podle článku 73 služebního řádu, kterou se úředník domáhal náhrady za újmu, která mu byla údajně způsobena v důsledku jeho nemoci z povolání, je předčasná, jelikož ve fázi, v níž byla žaloba podána, nebylo možné posoudit přiměřenou povahu odškodnění podle služebního řádu, na které si dotyčná osoba mohla činit nárok (výše uvedený rozsudek Latino v. Komise, body 94 a 95).
- 154 Nicméně v nedávném rozsudku Soud prvního stupně rozhodl, že ze skutečnosti, že nebyl ukončen postup pro lékařský přezkum, nelze systematicky vyvozovat předčasnost návrhu směřujícího k přiznání náhrady škody s příslušenstvím z důvodu nesprávného úředního postupu, jehož se údajně orgán dopustil (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Nardone v. Komise, bod 56). Tento rozsudek totiž uvádí, že i když je obvykle pro úředníka rychlejší a méně zatěžující případně prokázat, že má nárok na paušální odškodnění podle článku 73 služebního řádu, než prokázat, že jsou splněny podmínky nezbytné pro vznik mimosmluvní odpovědnosti Společenství, není tomu tak vždy (výše uvedený rozsudek Nardone v. Komise, bod 56). Soud prvního stupně ve svém výše uvedeném rozsudku Latino v. Komise podmínil přípustnost žaloby na náhradu škody podle obecné právní úpravy vyčerpáním prostředků nápravy směřujícího k odškodnění podle služebního řádu stanoveného v jeho článku 73 právě s ohledem na hospodárnost řízení, což je zásada, která vyžaduje vyvažování jednotlivých faktorů vyskytujících se v každém konkrétním případě (výše uvedený rozsudek Nardone v. Komise, bod 56).
- 155 V tomto ohledu lze uvést, že pokud jde o určení a hodnocení výše újmy vyplývající z nemoci z povolání, musí být řízení stanovené k provedení článku 73 služebního řádu považováno za *lex specialis* ve vztahu k obecné právní úpravě mimosmluvní odpovědnosti (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Giraudy v. Komise, body 193 až 196).
- 156 Ve většině případů vyžaduje určení příčinné souvislosti mezi podmínkami výkonu služebních povinností a uváděnou újmou, jakož i vyhodnocení uvedené újmy využití lékařské expertizy, takže by určení uvedené příčinné souvislosti a uvedené újmy evropským soudem před ukončením řízení zahájeného podle článku 73 služebního řádu nemělo smysl, nebo by dokonce bylo nemožné.
- 157 Tak je tomu i v projednávané věci, takže řešení přijaté ve výše uvedeném rozsudku Nardone v. Komise nelze použít.
- 158 Toto řešení si vyžádal zájem na hospodárnosti řízení za „výjimečných okolností, kterými se [tato] věc vyznač[ovala]“ (výše uvedený rozsudek Nardone v. Komise, bod 57). V uvedené věci totiž nebyla lékařská expertiza nezbytná za účelem vyhodnocení nehmotné újmy způsobené A. Nardonovi, která souvisela se skutečností, že pracoval v prašném a nezdravém prostředí (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Nardone v. Komise, body 98 až 123).

- 159 V projednávané věci je naproti tomu lékařská expertiza nutná za účelem určení rozsahu fyzické a duševní újmy, kterou lze přičíst podmínkám výkonu služebních povinností žalobce.
- 160 Mimoto je zřejmé, že řízení zahájené žalobcem podle článku 73 služebního řádu již bude brzy ukončeno, jak uvedla Komise na jednání. Zpráva lékařské komise ze dne 5. prosince 2007 totiž uvádí, že žalobcův stav je třeba přezkoumat ve lhůtě zhruba dvou let na žádost strany, která jako první podá příslušný návrh.
- 161 Krom toho je důležité připomenout, že čl. 19 odst. 3 druhý pododstavec pravidel pojištění stanoví, že pokud nelze po skončení léčby s konečnou platností určit stupeň invalidity, musí se ve zprávě lékařské komise uvést lhůta pro přezkum případu dotyčného pojištěnce. Toto ustanovení přitom musí být nutně vykládáno restriktivně. Kdyby totiž bylo možné, aby lékařská komise několikrát odkládala datum, k němuž má být spis pojištěnce opětovně přezkoumán, některým pojištěncům by nikdy nebyla vyplacena jednorázová částka stanovená v článku 73 služebního řádu za jejich života. Krom toho by extenzivní výklad tohoto ustanovení opomíjel pojem „konsolidace“, jak je definován v čl. 19 odst. 3 pravidel pojištění, podle něhož se následky úrazu nebo nemoci z povolání považují za konsolidované, pokud se stabilizovaly nebo pokud mizí jen velmi pomalu a ve velmi omezeném rozsahu. Pojem „konsolidace“ tak nevylučuje určitý vývoj zdravotního stavu pacienta, ale znamená, že se jeho stav stabilizuje nebo se vyvíjí velmi pomalu.
- 162 Z veškerých předcházejících úvah vyplývá, že zásada hospodárnosti řízení v projednávané věci vyžaduje ukončení zvláštního řízení stanoveného k provedení článku 73 služebního řádu.
- 163 Aniž je tudíž nezbytné zaujmout stanovisko k výtkám žalobce týkajícím se vedení řízení zahájeného podle článku 73 služebního řádu, včetně výtek vycházejících z neuplatnění čl. 11 odst. 2 nových pravidel pojištění uvedených v bodě 139 tohoto rozsudku, je třeba návrh žalobce v rozsahu, v němž se týká poskytnutí náhrady za újmu, která je důsledkem nemoci z povolání, kterou trpí, považovat za předčasný, a v důsledku toho je třeba jej odmítnout jako nepřipustný. Naproti tomu návrh žalobce směřující k odškodnění v rozsahu, v němž se týká toho aspektu nehmotné újmy, který nesouvisí s nemocí, kterou trpí, musí být prohlášen za přípustný.

#### B – *K věci samé*

- 164 Žalobce tvrdí, že se Komise dopustila mnohých pochybení, která svědčí o jeho psychickém obtěžování. Tato různá pochybení jsou příčinou vzniku a následných opětovných projevů nervového otřesu, kterým trpí a který je příčinou toho, že byl uznán invalidním. Utrpěl tak hmotnou újmu, kterou představuje rozdíl mezi jeho platem úředníka a jeho příspěvkem v invaliditě, jakož i zvláště závažnou nehmotnou újmu.
- 165 Úvodem je třeba konstatovat, že se žalobce ve své žalobě domáhal jmenování znalce, jehož posláním by bylo vyčíslit hmotnou a nehmotnou újmu, kterou žalobce utrpěl. Na jednání žalobce tento požadavek již nezmínil a poskytl aktualizované vyčíslení své újmy, které hovoří o újmě ve výši 3 163 602 eur. To je třeba vyhodnotit v tom smyslu, že žalobce upustil od svých návrhových žádání směřujících ke jmenování znalce.
- 166 Podle ustálené judikatury v rámci žaloby na náhradu škody s příslušenstvím podané úředníkem předpokládá odpovědnost Společenství splnění souhrnu podmínek, které se týkají protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům, skutečné existence škody a existence příčinné souvislosti mezi jednáním a uváděnou újmu (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. února 2008, Komise v. Girardot, C-348/06 P, Sb. rozh. s. I-833, bod 52 a citovaná judikatura; rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 6. května 2009, M v. EMEA, T-12/08 P, Sb. VS s. I-B-1-31 a II-B-1-159, bod 98).
- 167 Nejprve je třeba přezkoumat, zda se Komise dopustila pochybení, které by zakládalo její odpovědnost.

## 1. K pochybením vytýkaným Komisi

168 Žalobce na podporu své žaloby na náhradu škody uplatňuje osm výtek. Uvádí v podstatě:

- údajně neodůvodněné podezření jeho osoby ve „věci Berthelot“ (první výtko);
- různé případy nečinnosti a porušení práva na obhajobu, jimiž byla stížena správní vyšetřování (druhá výtko);
- porušení zásady důvěrnosti vyšetřování OLAF (třetí výtko);
- protiprávnost zbavení jeho osoby imunity spočívající ve vynětí z pravomoci soudů (čtvrtá výtko);
- protiprávnost rozhodnutí o přidělení, které bylo ve vztahu k němu přijato (pátá výtko);
- různé případy protiprávnosti, jimiž bylo stíženo řízení za účelem uznání jeho nemoci jako nemoci z povolání (šestá výtko);
- protiprávnost posudku vydaného výborem pro otázky invalidity dne 29. října 2004 (sedmá výtko);
- protiprávnost zahájení disciplinárního řízení proti němu a pokračování v něm (osmá výtko).

a) K první výtce, vycházející z údajně neodůvodněného podezření žalobce ve „věci Berthelot“

### Argumenty účastníků řízení

- 169 V rámci první výtky žalobce poukazuje na údajně zcela neodůvodněné podezření z jeho zapojení ve „věci Berthelot“. Komise tím, že jej při neexistenci jakéhokoli důkazu považovala za hlavního strůjce „věci Berthelot“, „že proti [němu] vznesla tak závažná obvinění bez nejmenšího základu, že belgickým soudním orgánům zatajila vyjádření, [která vyhotovil a] která jsou přitom zásadní, že na nich tak dlouho setrvala, aniž v nejmenším dostala své povinnosti provést další vyšetřování, aby se je pokusila ověřit, a stejně tak tím, že proti [němu] zahájila disciplinární řízení“, nedostala svým povinnostem péče vůči zaměstnancům a pomoci, porušila zásadu řádné správy, zasáhla do legitimního očekávání dotyčného a jednala v rozporu s desátým bodem odůvodnění nařízení č. 1073/1999, který stanoví právo na to, aby závěry vyšetřování OLAF byly založeny pouze na skutečnostech s důkazní hodnotou.
- 170 Ve svém rozhodnutí ze dne 10. listopadu 2005, kterým se zamítá žádost žalobce, se OJ domníval, že argumenty žalobce uplatněné v rámci této první výtky se týkají meritorní stránky disciplinárního řízení.
- 171 V reakci na tento argument žalobce ve své žalobě uvedl, že tato výtko je širšího rozsahu než osmá výtko obsažená v žalobě, která se týká protiprávnosti disciplinárního řízení.

### Závěry Soudu

- 172 V rozsahu, v němž mají argumenty uplatněné v rámci projednávané výtky úzkou souvislost s osmou výtkou, kterou žalobce napadá rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení proti němu, budou tyto argumenty přezkoumány v rámci uvedené výtky.
- 173 V rozsahu, v němž lze projednávanou výtku chápat v tom smyslu, že směřuje proti skutečnosti, že se vyšetřování OLAF a IDOC týkala žalobce, je třeba uvést, že orgán disponuje širokou posuzovací pravomocí, pokud jde o zahájení a vedení správních vyšetřování, za podmínky, že existuje důvodné podezření, že byl spáchán disciplinární delikt.

- 174 Přitom v projednávané věci byl žalobce vedoucím kabinetu É. Cresson, členky Komise, v okamžiku, kdy došlo k protiprávnímu přeřazení R. Berthelota do jiné třídy v rámci tabulky, a k jeho – rovněž protiprávnímu – přijetí na pracovní místo v SVC. Mimoto se svědectví některých úředníků a zaměstnanců týkalo žalobce. Zejména paní T., sekretářka v SVC, tvrdila, že žalobci na jeho výslovnou žádost zaslala přípis týkající se proveditelnosti přeřazení R. Berthelota do jiné třídy a jeho případného přijetí na pracovní místo hostujícího vědce v SVC.
- 175 Bylo tedy legitimní, že OLAF a IDOC v rámci svého vyšetřování zkoumaly, zda žalobce jakožto vedoucí kabinetu hrál určitou roli ve zjištěných nesrovnalostech, a pokud tomu tak bylo, v čem tato role spočívala.
- 176 Vzhledem k tomu, že se v kontextu věci „Berthelot“ objevují okolnosti, které mohou ve vztahu k žalobci budít důvodné podezření, musí být výtky týkající se zahájení a vedení vyšetřování proti dotýcnému zamítnuta.

b) Ke druhé výtce, vycházející z nečinnosti a porušení práva na obhajobu, jimiž byla stížena správní vyšetřování

#### Argumenty účastníků řízení

- 177 Druhá výtky se dělí do dvou částí. V rámci první části této výtky žalobce uvádí různé případy nečinnosti a porušení práva na obhajobu, jimiž bylo stíženo vedení správních vyšetřování. V rámci druhé části této výtky poukazuje na nedostatek nestrannosti úřadů, které správní vyšetřování vedly.
- 178 V rámci první části výtky žalobce uplatňuje následující argumenty.
- 179 Zaprvé žalobce tvrdí, že byl „postaven do popředí“, zatímco jiné osoby, které se podílely na přeřazení R. Berthelota v rámci tabulky a na jeho přijetí na pracovní místo v SVC, podezřelý nebyly.
- 180 Zadruhé některé z důkazů, které žalobce nabízel, nevzbudily sebemenší zájem na straně úřadů pověřených vedením vyšetřování. Zaprvé OLAF odmítl harmonogram, který mu chtěl žalobce předat. Zadruhé se Komise, OLAF a IDOC nepokusily ověřit odpověď podanou p. L., ředitelem ředitelství pro personál a administrativu na GŘ „Výzkum“, na otázku, proč nebyl vstup tří úředníků do budovy Breydel v Bruselu za účelem schůze, která se údajně konala v listopadu 1996, zaznamenán v příslušném rejstříku. Zatřetí vyšetřovatelé nikdy neprovedli výslech paní M., vedoucí sekretariátu vedoucího kabinetu v době rozhodné z hlediska sporného skutkového stavu. Začtvrté nebyly zohledněny rozpory a rozdíly mezi různými svědectvími.
- 181 Zatřetí právo na obhajobu žalobce bylo porušeno tím, že skupině novinářů RTBF bylo poskytnuto oprávnění, aby pronikli do prostor OLAF a nafilmovali důvěrné dokumenty, které jej činí přímo podezřelým, aby byly vysílány v pořadu s velkou sledovaností „Ve jménu zákona“ dne 27. prosince 2000.
- 182 Začtvrté do zprávy z doplňujícího správního vyšetřování ze dne 22. února 2002 nebyl začleněn přípis ze dne 18. března 2002 obsahující vyjádření žalobce.
- 183 V rámci druhé části výtky kritizuje žalobce zejména postoj osoby odpovědné za vedení vyšetřování, paní D., která zaprvé opomněla připojit zprávu ze slyšení dotýcného k přípisu ze dne 27. března 2001, zadruhé prezentovala skutečnosti, které jsou pro něj přítěžující, v dopise určeném É. Cresson dne 23. listopadu 2001 jako prokázané a zatřetí opomněla začlenit jeho přípis ze dne 18. března 2002 do zprávy z doplňujícího správního vyšetřování ze dne 22. února 2002.



- 184 Komise zaprvé připomíná, že zásadu rovného zacházení mezi úředníky nelze vykládat v tom smyslu, že se úředník, který je postižen za to, že porušil požadavky služebního řádu, může za účelem zpochybnění opatření, které bylo vůči němu přijato, oprávněně dovolávat skutečnosti, že jiný úředník, jenž porušil uvedené požadavky, postižen nebyl. Tuto zásadu je nutno uplatnit *a fortiori* v projednávané věci, jelikož žalobci nebyla uložena sankce.
- 185 Zadruhé Komise zpochybňuje tvrzení žalobce, podle něhož nebyly zohledněny jím vznášené skutkové okolnosti. Zprávy z vyšetřování jsou totiž formulovány hypoteticky, a nikoli kategoricky, a je v nich zmíněna každá odlišnost v prohlášeních jednotlivých vyslechnutých úředníků.
- 186 Zatřetí Komise tvrdí, že přípis žalobce ze dne 18. března 2002 v zásadě přebírá tvrzení obsažená v jeho prohlášení ze dne 12. září 2001, které je připojeno ke zprávě z vyšetřování IDOC. Návrh zprávy předložený žalobci k připomínkám tudíž nemusel být v souladu s tímto přípisem měněn, jelikož okolnosti, které v něm byly obsaženy, byly již při vypracování uvedené zprávy zohledněny.
- 187 Pokud jde o druhou část výtky, Komise argumentuje, že v přípisu ze dne 23. listopadu 2001 určeném Ě. Cresson nebyla paní D. zaujatá, ale referovala o svědectví. V souvislosti s tímto přípisem tedy nebyla nestrannost porušena. Pokud jde o přípis žalobce ze dne 18. března 2002, Komise odkazuje na svou argumentaci uplatněnou v rámci první části výtky.

#### Závěry Soudu

- 188 Pokud jde zaprvé o argument, podle něhož ostatní osoby, které se podílely na přeřazení R. Berthelota v rámci tabulky a na jeho přijetí na pracovní místo v SVC, podezřívány nebyly, je důležité připomenout, že orgán disponuje širokou posuzovací pravomocí, pokud jde o zahájení a vedení správních vyšetřování, za podmínky, že existuje důvodné podezření, že byl spáchán disciplinární delikt (viz bod 173 výše).
- 189 Vzhledem k této široké posuzovací pravomoci a k existenci okolností, které mohou vyvolávat důvodné podezření vůči žalobci (viz bod 176 výše), nemůže žalobce svým argumentem, podle něhož proti některým úředníkům nebylo vedeno správní vyšetřování, doložit, že došlo k nečinnosti nebo porušením práva na obhajobu, jak se uvádí v první části výtky.
- 190 Pokud jde zadruhé o argumentaci žalobce, podle níž k některým důkazům, které nabídl, úřady pověřené vedením vyšetřování nepřihlédly, dotčným neprokázal, že uvedené úřady opomněly zahrnout do spisu a přezkoumat důkazy, které předložil.
- 191 Pokud jde zatřetí o argument žalobce, podle něhož přípis ze dne 18. března 2002 nebyl začleněn do zprávy z doplňujícího správního vyšetřování IDOC, je třeba uvést, že tento přípis neuváděl žádnou novou skutkovou okolnost ve srovnání se svědectvím dotčného, které je k uvedené zprávě připojeno. Mimoto právo úředníka na to být vyslechnut ohledně skutečností, které se jej týkají, nezakládá vyšetřovatelům žádnou povinnost změnit závěry zprávy v závislosti na požadavcích kladených vyslechnutým úředníkem.
- 192 Konečně začtvrté musí být zamítnuty argumenty žalobce vycházející z nedostatku nestrannosti úřadů pověřených vedením vyšetřování. Zaprvé totiž skutečnost, že osoba odpovědná za vedení vyšetřování, paní D., ke svému přípisu ze dne 27. března 2001 nepřipojila protokol ze slyšení žalobce, nemůže být důkazem takového nedostatku nestrannosti, jelikož byl uvedený protokol připojen ke konečné zprávě IDOC. Zadruhé, jak správně tvrdí Komise, je mylné tvrdit, že paní D. ve svém dopise ze dne 23. listopadu 2001 určeném Ě. Cresson prezentovala jako prokázané skutečnosti, které jsou pro žalobce přítěžující: v tomto dopise totiž paní D. pouze žádala bývalého člena Komise o vysvětlení týkající se zejména svědectví paní T., sekretářky v SVC. Zatřetí, pokud jde o argument, podle něhož přípis ze dne 18. března 2002 nebyl začleněn do zprávy z doplňujícího správního vyšetřování IDOC, bylo výše

uvedeno, že právo úředníka vyjádřit se ke skutečnostem, které se jej týkají, nezakládá vyšetřovatelům žádnou povinnost změnit závěry zprávy v závislosti na požadavcích kladených vyslechnutým úředníkem.

- 193 Argument týkající se údajného oprávnění, které poskytla Komise skupině novinářů RTBF, aby nafilmovali důvěrný dokument, který se týká žalobce, bude přezkoumán v rámci třetí výtky vycházející z porušení zásady důvěrnosti vyšetřování OLAF, v jejímž rámci jsou uplatněny tytéž skutečnosti.
- 194 Až na tento poslední argument, který bude Soudem posouzen až v rámci přezkumu třetí výtky, jsou tudíž tvrzení žalobce uplatněná v rámci druhé výtky o porušení práva na obhajobu neopodstatněná.

c) Ke třetí výtce, vycházející z porušení zásady důvěrnosti vyšetřování OLAF

Argumenty účastníků řízení

- 195 Třetí výtka vychází z porušení zásady důvěrnosti vyšetřování OLAF. Žalobce tvrdí, že OLAF, a případně Komise poskytly během roku 2000 oprávnění RTBF, aby pronikla do prostor OLAF a seznámila se zde s přísně důvěrnými dokumenty, které se jej týkají, a aby některé z nich nafilmovala. Protokol z jeho slyšení u OLAF klasifikovaný jako „tajný“ tak byl šířen v rámci televizi vysílaného pořadu s vysokou sledovaností „Ve jménu zákona“ dne 27. prosince 2000, čímž jej veřejně uvrhla v podezření.
- 196 Mimoto Komise ve vztahu k žalobci porušila svou povinnost pomoci, jelikož nepodala sebemenší podnět k vyhledání osob odpovědných za šíření tohoto dokumentu a k tomu, aby žalobci vrátila jeho čest.
- 197 Komise zpochybňuje přípustnost této výtky z důvodu, že byla žalobcem uplatněna v jeho stížnosti ze dne 14. října 2004 směřující proti rozhodnutí o přidělení. Tvrdí, že tato stížnost byla předmětem zamítavého rozhodnutí ze strany OJ dne 15. března 2005, proti němuž žalobce nepodal žalobu ve lhůtě stanovené v článku 91 služebního řádu.
- 198 Podpůrně má Komise za to, že tato výtka je neopodstatněná, a popírá, že by poskytla RTBF oprávnění k tomu, aby se seznámila s dokumenty týkajícími se žalobce.
- 199 Komise zaprvé uvádí, že OLAF v rámci cíle obecného zájmu informovat veřejnost a v rámci své vlastní komunikační strategie audiovizuálním sdělovacím prostředkům zpřístupňuje generické snímky svých prostor ve formě databáze snímků a opravňuje uvedené sdělovací prostředky k natáčení generických snímků ve svých prostorách bez přístupu k citlivým dokumentům či místům.
- 200 Zadruhé Komise tvrdí, že protokol ze slyšení žalobce u OLAF byl předán belgickým soudním orgánům a že vzhledem k tomu, že byl určen subjektům stojícím vně Komise, nelze dospět k závěru, že přístup k tomuto dokumentu novinářům z RTBF poskytla ona.
- 201 Komise proto zpochybňuje existenci jakékoli souvislosti mezi generickými snímky z prostor OLAF a záběrem dotčeného důvěrného dokumentu. Lituje, že došlo k únikům informací, ale zpochybňuje, že by za to byla odpovědná, a zdůrazňuje, že důkazní břemeno nese žalobce.
- 202 Pokud jde o údajné porušení své povinnosti pomoci, Komise tvrdí, že jí žalobce nepředložil žádost podle článku 24 služebního řádu.

## Závěry Soudu

### – K přípustnosti výtky

- 203 Je pravda, že šíření důvěrných dokumentů v rámci televizního pořadu ze dne 27. prosince 2000 bylo uvedeno ve stížnosti žalobce ze dne 14. října 2004, která byla předmětem zamítavého rozhodnutí OOJ, proti němuž žalobce nepodal žalobu na základě článku 91 služebního řádu. V této stížnosti žalobce v jedné větě zmiňoval šíření údajně důvěrných dokumentů, které se jej týkají, v rámci pořadu „Ve jménu zákona“, aby ilustroval „mnohá obtěžující opatření“, jejichž byl obětí v souvislosti s „věcí Cresson“, přičemž rozhodnutí o jeho přidělení bylo jen jedním z aspektů těchto opatření.
- 204 Předmětem této stížnosti však byl pouze návrh na zrušení rozhodnutí o přidělení. Jejím předmětem nebyl návrh směřující k odškodnění dotyčného z důvodu pochybení, kterých se údajně dopustila Komise.
- 205 Úředník je přitom oprávněn dovolávat se téhož důvodu, téhož argumentu či téže skutečnosti na podporu několika stížností, jejichž předmět se z právního hlediska liší (viz obdobně rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 19. září 2008, Chassagne v. Komise, T-253/06 P, Sb. VS s. I-B-1-43 a II-B-1-295, bod 149).
- 206 Námitka nepřipustnosti uplatněná Komisí musí být tudíž zamítnuta.

### – K opodstatněnosti výtky

- 207 Přezkum opodstatněnosti této výtky vyžaduje, aby byla nejprve krátce shrnuta sporná část pořadu „Ve jménu zákona“.
- 208 Během krátké části pořadu bylo uvedeno jméno žalobce a byl šířen záběr, který byl v komentáři, jenž provázel snímky z pořadu, prezentován jako protokol ze slyšení žalobce u OLAF.
- 209 Jméno žalobce je zmíněno v souvislosti s rozhovorem s panem H., ředitelem společnosti H, který podává zprávu o tom, že se bez pozvání dostavil do kabinetu É. Cresson, s požadavkem, aby kabinet hradil nájemné bytu, který obýval R. Berthelot, který dosud platila společnost H. Dále vysvětluje, že ke svému překvapení zjistil, že se změnila osoba zastávající místo vedoucího kabinetu a že nový vedoucí kabinetu, totiž žalobce, jej nešetrně vykázal s dotazem, co tento žert znamená. Dále následují některé snímky z prostor OLAF, a poté krátký záběr na dokument na obrazovce nečitelný, který byl novinářem prezentován jako protokol ze slyšení žalobce u OLAF a který byl uvedeným novinářem doprovázen následujícím komentářem:
- „Zpráva z vyšetřování OLAF zahrnuje slyšení [žalobce]. Potvrzuje, že se R. Berthelot jednou či dvakrát dostavil na sekretariát É. Cresson v doprovodu pana H.“
- 210 Následně pořad rozebírá jiný aspekt dané věci.
- 211 V rámci sporného pořadu proto byly letmo a mimochodem citovány jméno žalobce a výňatek z protokolu z jeho slyšení u OLAF, aniž byl dotyčný osobně uvržen v podezření.
- 212 I když nebyl žalobce osobně uvržen v podezření, je nicméně politováníhodné, že byl dokument prezentovaný v komentáři doprovázejícím snímky z pořadu jako protokol z jeho slyšení u OLAF šířen v rámci dotčeného pořadu.

- 213 Podle judikatury je v rámci žaloby na náhradu škody na žalobci, aby prokázal, že jsou splněny podmínky vzniku mimosmluvní odpovědnosti Evropské unie. Toto pravidlo je však méně přísné v případě, že škodná událost mohla vzniknout z několika rozdílných příčin a žalovaný orgán nepředložil žádný důkaz, z něhož by bylo možné zjistit, které z těchto příčin je škodná událost přičitatelná, ačkoli to byl právě tento orgán, kdo mohl nejlépe opatřit příslušné důkazy, takže přetrvávající nejistota musí být přičtena k jeho tíži (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 8. července 2008, *Franchet a Byk v. Komise*, T-48/05, Sb. rozh. s. II-1585, body 182 a 183).
- 214 V projednávané věci však nelze mít za to, že právě Komise mohla nejlépe opatřit důkazy umožňující prokázat příčinu nastalého úniku informací. V důsledku toho nemůže být nejistota ohledně příčin tohoto úniku přičtena k její tíži.
- 215 Komise totiž správně tvrdí, že ona sama a OLAF nebyly jedinými útvary, které měly protokol ze slyšení žalobce u OLAF k dispozici, jelikož byl tento protokol předán belgickým soudním orgánům za účelem případného zahájení trestního stíhání.
- 216 Mimoto Komise uvádí, že OLAF v rámci cíle obecného zájmu informovat veřejnost a v rámci své vlastní komunikační strategie audiovizuálním sdělovacím prostředkům zpřístupňuje generické snímky svých prostor ve formě databáze snímků a opravňuje uvedené sdělovací prostředky k natáčení generických snímků ve svých prostorách. Nelze tedy prokázat žádnou souvislost mezi snímky z prostor OLAF a záběrem dokumentu, který byl v rámci pořadu prezentován jako protokol ze slyšení žalobce.
- 217 Krom toho, pokud jde o výtku, podle níž Komise porušila svou povinnost pomoci, je třeba uvést, že žalobce nepředložil žádnou žádost o pomoc podle článku 24 služebního řádu. Mimoto při neexistenci výjimečných okolností nebyla Komise povinna spontánně poskytnout žalobci svou pomoc. Pouze takové okolnosti totiž mohou zakládat povinnost orgánu podniknout určité pomocné kroky bez předchozí žádosti dotyčné osoby, ale z vlastního podnětu (rozsudek Soudního dvora ze dne 12. června 1986, *Sommerlatte v. Komise*, 229/84, Recueil, s. 1805, bod 20; usnesení Soudu ze dne 31. května 2006, *Frankin a další v. Komise*, F-91/05, Sb. VS s. I-A-1-25 a II-A-1-83, body 23 a 24).
- 218 V důsledku toho musí být výtku vycházející z tvrzení, že orgán porušil svou povinnost pomoci, zamítnuta.
- 219 Z veškerých předcházejících úvah vyplývá, že třetí výtku musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

d) Ke čtvrté výtce, vycházející z protiprávnosti zbavení žalobce imunity spočívající ve vynětí z pravomoci soudů

#### Argumenty účastníků řízení

- 220 Žalobce v rámci této výtky namítá protiprávnost rozhodnutí, které mu bylo oznámeno dne 7. února 2001, o zbavení imunity spočívající ve vynětí z pravomoci soudů, které požíval.
- 221 Žalobce tvrdí, že rozhodnutí o zbavení úředníka imunity představuje závažné opatření, a že tudíž měl být vyslechnut předtím, než bylo přijato, stejně jako to bylo učiněno v případě pana W., generálního ředitele GŘ „Průmysl“.
- 222 Žalobce mimoto tvrdí, že rozhodnutí o tom, že je zbaven imunity spočívající ve vynětí z pravomoci soudů, které bylo určeno belgickému vyšetřujícímu soudci, mu nebylo oznámeno, a že mu tak nebylo umožněno posoudit, zda je dostatečně odůvodněno.

- 223 Konečně má žalobce za to, že rozhodnutí o tom, že je zbaven imunity spočívající ve vynětí z pravomoci soudů, je vůči němu diskriminační a představuje zneužití pravomoci v rozsahu, v němž byla imunita některých osob zachována i přes jejich zapojení ve „věci Berthelot“.
- 224 Komise namítá, že orgány mají povinnost spolupracovat s orgány činnými v trestním řízení a že v projednávané věci žádný zájem Společenství neodůvodňoval, aby žalobce odmítla zbavit imunity spočívající ve vynětí z pravomoci soudů.
- 225 Komise má za to, že úředník nemusí být vyslechnut před vydáním rozhodnutí, kterým je zbaven imunity spočívající ve vynětí z pravomoci soudů, v rozsahu, v němž se na něj v rámci trestního řízení, které proti němu může být zahájeno v důsledku tohoto opatření, vztahuje právo na obhajobu. Komise tvrdí, že i kdyby byla tvrzení žalobce ohledně předběžného slyšení generálního ředitele GŘ „Průmysl“ správná, nezakládala by tato věc precedens, který by orgánu ukládal systematicky zajistit úředníkům právo na to, aby byli vyslechnuti před tím, než přijme žádost o zbavení imunity podanou orgánem činným v trestním řízení. Orgán v tomto ohledu disponuje posuzovací pravomocí.

#### Závěry Soudu

- 226 Podle ustálené judikatury se úředník, který ve lhůtách stanovených v člancích 90 a 91 služebního řádu nenapadl rozhodnutí OJ, které nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení, nemůže dovolávat údajné protiprávnosti tohoto rozhodnutí v rámci žaloby na náhradu škody (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. října 1987, Schina v. Komise, 401/85, Recueil, s. 3911, bod 9; rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 27. června 1991, Valverde Mordt v. Soudní dvůr, T-156/89, Recueil, s. II-407, bod 144).
- 227 Vzhledem k tomu, že žalobce akt, kterým byl zbaven imunity spočívající ve vynětí z pravomoci soudů a který mu byl oznámen dopisem GŘ „Personál a administrativa“ ze dne 7. února 2001, nenapadl ve lhůtách stanovených v člancích 90 a 91 služebního řádu, je třeba přezkoumat povahu uvedeného aktu za účelem určení, zda představuje akt nepříznivě zasahující do právního postavení nebo jednání mimo rámec rozhodovací činnosti.
- 228 Tuto otázku musí Soud zkoumat i bez návrhu, pokud se týká dodržení požadavků postupu před zahájením soudního řízení a lhůt pro podání žaloby.
- 229 Akty, jimiž je nepříznivě zasaženo do právního postavení úředníka, představují opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy dotčené osoby tím, že tato opatření podstatným způsobem mění jeho právní postavení (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. února 1989, Bossi v. Komise, 346/87, Recueil, s. 303, bod 23).
- 230 Bylo rozhodnuto, že ačkoliv výsady a imunity přiznané Evropským společenstvím protokolem mají pouze funkční povahu a směřují k tomu, aby nevznikaly překážky pro fungování a nezávislost Společenství, nic to nemění na tom, že byly výslovně přiznány úředníkům a ostatním zaměstnancům orgánů Společenství. Skutečnost, že výsady a imunity jsou stanoveny ve veřejném zájmu Společenství, odůvodňuje pravomoc udělenou orgánům k případnému zbavení imunity, avšak neznamena, že tyto výsady a imunity jsou přiznány Společenstvím, a nikoli bezprostředně jeho úředníkům a jiným zaměstnancům. Protokol tedy vytváří ve prospěch dotčených osob subjektivní právo (viz rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 15. října 2008, Mote v. Parlament, T-345/05, Sb. rozh. s. II-2849, body 27 a 28).
- 231 Imunita spočívající ve vynětí z pravomoci soudů stanovená v článku 12 Protokolu o výsadách a imunitách chrání úředníky a zaměstnance před stíháním ze strany orgánů členských států v důsledku úkonů učiněných při výkonu jejich funkce. Rozhodnutí o zbavení úředníka nebo zaměstnance imunity proto mění právní situaci tohoto úředníka či zaměstnance v důsledku samotného účinku zrušení této ochrany a tím, že obnovuje jeho postavení osoby podléhající

obecnému právu členských států, a vystavuje jej tak – aniž by bylo zapotřebí jakéhokoli zprostředkujícího předpisu – opatřením, zejména zadržení a soudnímu stíhání, zavedeným tímto obecným právem (viz obdobně výše uvedený rozsudek Mote v. Parlament, bod 34).

- 232 Posuzovací pravomoc ponechaná vnitrostátním orgánům po zbavení imunity, pokud jde o pokračování nebo zastavení stíhání zahájeného proti úředníku či zaměstnanci, nemá vliv na bezprostřední dotčení jeho právní situace, jelikož účinky spojené s rozhodnutím o zbavení imunity se omezují na zrušení ochrany, které požíval na základě svého postavení jako úředníka nebo zaměstnance, a nevyžadují žádné doplňující prováděcí opatření (viz obdobně výše uvedený rozsudek Mote v. Parlament, bod 35).
- 233 Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodnutí, kterým Komise žalobce zbavila jeho imunity spočívající ve vynětí z pravomoci soudů, představuje akt nepříznivě zasahující do jeho právního postavení.
- 234 Nicméně, jelikož žalobce rozhodnutí, kterým je zbaven imunity spočívající ve vynětí z pravomoci soudů, nenapadl ve lhůtách stanovených v článcích 90 a 91 služebního řádu, nemůže se již protiprávnosti tohoto rozhodnutí přípustně dovolávat v rámci žaloby na náhradu škody.
- 235 V důsledku toho je třeba čtvrtou výtku odmítnout jako nepřipustnou.

e) K páté výtce, vycházející z protiprávnosti rozhodnutí o přidělení žalobce

Argumenty účastníků řízení

- 236 Podle žalobce není rozhodnutí o přidělení dostatečně odůvodněno, bylo vydáno v rozporu se zájmem služby a představuje skrytou disciplinární sankci.
- 237 Komise zpochybňuje přípustnost této výtky. Rozhodnutí o přidělení totiž bylo předmětem stížnosti ze dne 14. října 2004, která byla zamítnuta rozhodnutím OOJ ze dne 15. března 2005. Žalobce přitom proti uvedenému rozhodnutí nepodal žalobu k soudu ve lhůtě stanovené v článku 91 služebního řádu.
- 238 Komise podpůrně uvádí, že rozhodnutí o přidělení vychází ze zájmu služby, a připomíná skutečnost, že orgány disponují širokou posuzovací pravomocí v rámci organizace svých útvarů.

Závěry Soudu

- 239 Jak bylo připomenuto v rámci čtvrté výtky, úředník, který ve lhůtách stanovených v článcích 90 a 91 služebního řádu nenapadl rozhodnutí OOJ, které nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení, se nemůže dovolávat údajné protiprávnosti tohoto rozhodnutí v rámci žaloby na náhradu škody.
- 240 V projednávané věci žalobce podal dne 19. října 2004 stížnost s datem 14. října 2004 na základě článku 90 služebního řádu proti rozhodnutí o přidělení, jehož byl předmětem, ale v reakci na rozhodnutí OOJ ze dne 15. března 2005, kterým se jeho stížnost zamítá, nepodal žalobu k soudu na základě článku 91 služebního řádu.
- 241 Z toho vyplývá, že se žalobce nemůže dovolávat údajné protiprávnosti rozhodnutí o přidělení v rámci projednávané žaloby na náhradu škody.
- 242 Čtvrtá výtka tudíž musí být odmítnuta jako nepřipustná.

f) K šesté výtce, vycházející z nesrovnalostí, jimiž bylo stíženo řízení zahájené podle článku 73 služebního řádu

- 243 Tato výtka se dělí na dvě části. První část výtky směřuje proti rozhodnutí, kterým se vylučuje hypotéza, že by žalobce mohl být obětí pracovního úrazu, druhá část směřuje proti rozhodnutí, kterým byl IDOC pověřen doplňujícím vyšetřováním.
- 244 Mimoto v dopisech, které žalobce zaslal Soudu, a poté na jednání žalobce poukázal na různé nesrovnalosti, kterými bylo stíženo řízení vedené podle článku 73 služebního řádu. Především zmínil „bludný kruh“, „pekelnou spirálu“, do kterých jej Komise „zahнала“: zaprvé v důsledku neodůvodněných průtahů v řízení zahájeném podle článku 73 služebního řádu přetrvává stav nejistoty, v němž se nachází již roky, a tyto průtahy brání konsolidaci jeho zdravotního stavu, a zadruhé jej Komise odmítá odškodnit, dokud jeho zdravotní stav nebude konsolidován.
- 245 Je důležité připomenout, že i když čl. 48 odst. 2 první pododstavec jednacího řádu Soudu prvního stupně, který je použitelný obdobně, zakazuje předkládání nových důvodů v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení, musí být důvod, který představuje rozšíření již dříve uplatněného důvodu, považován za přípustný (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. dubna 2007, Alcon v. OHIM, C-412/05 P, Sb. rozh. s. I-3569, bod 38).
- 246 V projednávané věci se doplňující výhrady uplatněné žalobcem nezakládají na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení, a v rozsahu, v němž byly vzneseny pouze v souvislosti s otázkou nepřipustnosti z důvodu předčasnosti návrhu směřujícího k náhradě za újmu související s nemocí z povolání, nelze mít za to, že představují rozšíření jedné z obou částí šesté výtky, ani jiných dříve zmíněných výtek.
- 247 Mimoto dne 18. února 2009 podal žalobce k Soudu třetí žalobu zapsanou do rejstříku pod číslem F-12/09, kterou se domáhá zejména zrušení rozhodnutí Komise ze dne 28. dubna 2008, kterým se odmítá vydat rozhodnutí o uplatnění čl. 73 odst. 2 písm. b) služebního řádu, a náhrady za újmu, která mu byla způsobena veškerými pochybeními v rámci vedení řízení za účelem uznání jeho nemoci jako nemoci z povolání, která vytýká Komisi, včetně neodůvodněných průtahů v rámci uvedeného postupu.
- 248 V důsledku toho musí být uvedené výhrady odmítnuty jako nepřipustné v rámci projednávané žaloby s tím důsledkem, že je Soud nucen přezkoumat pouze obě části výtky uplatněné v žalobě.

K první části výtky, vycházející z údajně neodůvodněného vyloučení hypotézy pracovního úrazu

– Argumenty účastníků řízení

- 249 Žalobce podotýká, že již od okamžiku svého prvního prohlášení s datem 25. července 2003, a poté systematicky v průběhu celého řízení tvrdil, že trpí nemocí z povolání a/nebo že utrpěl pracovní úraz. Komise přitom nepřezkoumala, zda byl obětí pracovního úrazu.
- 250 Komise namítá, že s ohledem na okolnosti v projednávané věci a prohlášení samotného žalobce postupovala správně, když zahájila řízení za účelem uznání nemoci z povolání, a nikoli úrazu.

– Závěry Soudu

- 251 Článek 2 dřívějších pravidel pojištění, která byla použitelná v době předložení prohlášení žalobce, vymezuje „úraz“ jako vnější a náhlou násilnou nebo abnormální událost či faktor, která má nepříznivý následek na tělesné nebo duševní zdraví úředníka.

- 252 Podle článku 16 dřívějších pravidel pojištění úředník, který utrpí úraz, nebo osoby oprávněné z jeho pojištění ohlásí úraz správnímu úvaru orgánu, ke kterému pojištěnec náleží. V ohlášení úrazu musí být uvedeny podrobnosti o dni a hodině, příčinách a okolnostech úrazu, jména svědků a případně odpovědných třetích osob. Připojí se lékařské potvrzení s upřesněním povahy zranění a pravděpodobných následků úrazu. Ohlášení je nutno provést ve lhůtě deseti pracovních dnů po dni, kdy k úrazu došlo.
- 253 Podle čl. 17 odst. 1 prvního pododstavce první věty dřívějších pravidel pojištění, úředník, který požaduje uplatnění uvedených pravidel z důvodu nemoci z povolání, ohlásí tuto nemoc příslušnému správnímu útvaru v přiměřené lhůtě po vypuknutí nemoci nebo ode dne, ke kterému byla poprvé stanovena diagnóza.
- 254 Dne 25. července 2003 žalobce zaslal Komisi dopis, v němž prohlásil, že trpí projevem značné deprese, a jehož předmět byl formulován následovně: „ohlášení úrazu / nemoci z povolání (článek 17 [dřívějších pravidel pojištění])“.
- 255 Dne 25. října 2004 žalobce zaslal Komisi nové prohlášení, podle něhož trpí stavem značné deprese v důsledku psychického obtěžování, jehož byl obětí. Předmět tohoto dopisu byl formulován takto: „[...] Uznání mého zdravotního stavu jako nemoci z povolání a/nebo pracovního úrazu – Důsledky z hlediska uplatnění postupů stanovených v článcích 73 a 78 [s]lužebního řádu [...]“.
- 256 Je třeba konstatovat, že ačkoliv prohlášení žalobce ze dne 25. července 2003 zmiňovalo pojmy úrazu i nemoci z povolání současně, odkazovalo výslovně na článek 17 dřívějších pravidel pojištění týkající se řízení, které se použije za účelem uznání nemoci jako nemoci z povolání, a nikoliv na článek 16 uvedených pravidel, který se týká uznání povahy určité události jako úrazu. Obsah tohoto prohlášení hovoří o depresi, jíž trpí, a tedy o nemoci.
- 257 Stejně tak, ačkoliv prohlášení žalobce ze dne 25. října 2004 v předmětu zmiňuje pojmy úrazu i nemoci z povolání současně, poukazovalo toto prohlášení opětovně na depresi, jíž žalobce trpěl.
- 258 S ohledem na samotná prohlášení žalobce tudíž Komise měla oprávněně za to, že tato prohlášení nesměřovala k uznání povahy určité události jako úrazu, ale k uznání nemoci, kterou žalobce trpěl, jako nemoci z povolání, a v důsledku toho zahájila řízení za účelem uznání uvedené choroby jako nemoci z povolání.
- 259 V důsledku toho musí být první část výtky zamítnuta jako neopodstatněná.

K druhé části výtky, vycházející z nesrovnalostí v řízení před IDOC

– K údajné protiprávnosti předložení věci IDOC

- 260 Žalobce tvrdí, že rozhodnutí předložit věc IDOC je protiprávní, ať již bylo přijato na základě čl. 2 odst. 1 OPU upravujících správní vyšetřování a disciplinární řízení, nebo na základě odstavce 2 uvedeného článku. Pokud jde o první možnost, žalobce se domnívá, že vyšetřování, jehož cílem je určení, zda byly porušeny povinnosti, kterým podléhají úředníci Komise, není nijak užitečné za účelem lékařského posouzení, zda je choroba, kterou trpí, nemocí z povolání. Pokud jde o druhou možnost, žalobce tvrdí, že skutečnosti, které uvádí, aby prokázal, že byl obětí psychického obtěžování, byly nezpochybnitelné a nevyžadovaly žádné doplňující vyšetřování.



- 261 Komise připomíná, že rozhodnutí předložit věc IDOC bylo přijato na základě čl. 2 odst. 2 OPU upravujících správní vyšetřování a disciplinární řízení v důsledku tvrzení žalobce o psychickém obtěžování v jeho dopise ze dne 25. října 2004. V rámci řízení zahájeného na základě článku 73 služebního řádu za účelem uznání nemoci žalobce jako nemoci z povolání totiž bylo nezbytné ověřit, zda nedošlo k vadnému jednání ze strany orgánu.
- 262 Je třeba připomenout, že podle čl. 2 odst. 2 OPU upravujících správní vyšetřování a disciplinární řízení může být IDOC pověřen vyšetřováním, zejména v rámci působnosti článku 73 služebního řádu.
- 263 Judikatura upřesnila, že cílem správního vyšetřování vedeného podle článku 73 služebního řádu je objektivním způsobem shromáždit veškeré poznatky umožňující prokázat, že daná choroba je nemocí z povolání, jakož i okolnosti, za nichž vznikla. V případě, že se jeví, že podmínky výkonu služebních povinností dotyčného úředníka jsou hlavní příčinou uznání choroby, kterou trpí, jako nemoci z povolání, musí vyšetřování zahrnovat zevrubný objektivní rozbor jak podmínek výkonu služebních povinností dotyčného, tak jeho choroby jako takové (viz rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 3. března 2004, Vainker v. Parlament, T-48/01, Recueil FP, s. I-A-51 a II-197, bod 129).
- 264 V projednávané věci bylo přitom zaprvé řízení za účelem uznání nervového otřesu, jímž trpí žalobce, jako nemoci z povolání zahájeno dne 31. července 2003 na základě článku 73 služebního řádu poté, co dotyčný dne 25. července 2003 předložil ohlášení, a zadruhé žalobce Komisi zaslal dne 25. října 2004 nové ohlášení, v němž tvrdí, že příčinou nerovnováhy otřesu, jímž trpí, je psychické obtěžování, jehož byl obětí.
- 265 Dotčený orgán tedy opodstatněně zahájil vyčerpávající vyšetřování týkající se jak choroby, kterou žalobce trpí, tak podmínek výkonu jeho služebních povinností.
- 266 Komise tudíž oprávněně v reakci na dopis žalobce ze dne 25. října 2004 svěřila IDOC správní vyšetřování týkající se podmínek, za nichž žalobce vykonával své služební povinnosti, jehož cílem bylo určit, zda byl žalobce skutečně obětí psychického obtěžování.
- 267 Argument žalobce je v důsledku toho třeba zamítnout jako neopodstatněný.
- K údajnému nedostatku nestrannosti IDOC
- 268 Žalobce tvrdí, že IDOC není dostatečně nestranný a nezávislý k tomu, aby prováděl správní vyšetřování, jelikož některé osoby, které v tomto úřadu pracují, jsou původci jednání, které pociťoval jako psychické obtěžování.
- 269 Komise namítá, že tvrzení žalobce neumožňují jasně identifikovat příslušné události a odpovědné osoby.
- 270 Soud se domnívá, že je třeba zamítnout jako neopodstatněnou výtku vycházející z nedostatku nestrannosti IDOC z důvodu, že žalobce neposkytl dostatečně přesné informace ohledně osob, které ohrožují nestrannost tohoto úřadu. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že skutečnost, že IDOC předložil zprávu, která dospívá k závěrům, s nimiž žalobce nesouhlasí, není sama o sobě dostatečná k prokázání nedostatku nestrannosti tohoto úřadu.
- K odmítnutí sdělit žalobci příspěvek IDOC
- 271 Žalobce kritizuje skutečnost, že se OJ odvolává na příspěvek IDOC ze dne 16. března 2005, přestože jeho sdělení bylo žalobci odmítnuto dopisem ze dne 9. června 2005.

- 272 Komise namítá, že odmítnutí sdělit žalobci příspěvek IDOC je odůvodněno dvěma důvody. Zaprvé uvedený příspěvek představuje v rámci řízení upraveného pravidly pojištění přípravný akt, který by měl mít k dispozici lékař určený orgánem, aniž by jeho zpřístupnění mohlo ovlivnit závěr lékařské zprávy. Zadruhé výjimka stanovená v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001 umožňuje orgánům odeprít přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu.
- 273 Úvodem je v každém případě třeba podotknout, že i za předpokladu, že argument vycházející ze skutečnosti, že bylo odmítnuto sdělení příspěvku IDOC ze dne 16. března 2005, směřoval ke zpochybnění legality rozhodnutí přijatého dne 9. června 2005 vedoucím sekce PMO „Pojištění a nemoc z povolání“, kterým se odmítá sdělení uvedeného příspěvku žalobci a které představuje akt nepříznivě zasahující do právního postavení dotyčného, je třeba jej odmítnout jako nepřijatelný. Jak bylo připomenuto v rámci čtvrté výtky, úředník, který nenapadl rozhodnutí, které nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení, ve lhůtách stanovených v článcích 90 a 91 služebního řádu, se totiž nemůže dovolávat údajné protiprávnosti tohoto rozhodnutí v rámci žaloby na náhradu škody.
- 274 Nicméně v projednávané věci žalobce Komisi vytýká skutečnost, že trvala na předpokladu, že mu může přístup k tomuto dokumentu odeprít, zatímco se na něj k jeho tíži odvolávala. Je tudíž třeba tento argument přezkoumat v tom smyslu, že zpochybňuje legalitu chování správy. V důsledku toho je tento argument na podporu návrhových žádání směřujících k náhradě škody přípustný.
- 275 Článek 26 služebního řádu stanoví, že je každému úředníku vytvořen jeden osobní spis obsahující všechny písemnosti týkající se jeho služebního postavení a všechny zprávy týkající se jeho způsobilosti, výkonnosti a chování, jakož i připomínky úředníka k těmto písemnostem. Písemnosti nemohou být orgánem použity, ani uváděny proti úředníkovi, pokud s nimi před jejich zařazením do spisu nebyl seznámen. Účelem těchto ustanovení je podle judikatury zaručit úředníkovi právo na obhajobu (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 28. června 1972, *Brasseur v. Parlament*, 88/71, Recueil, s. 499, bod 11; ze dne 7. října 1987, *Strack v. Komise*, 140/86, Recueil, s. 3939, bod 7, a ze dne 1. října 1991, *Vidrányi v. Komise*, C-283/90 P, Recueil, s. I-4339, body 20 a 21).
- 276 Pokud jde o přístup ke zdravotnické dokumentaci v rámci řízení za účelem uznání existence nemoci z povolání, pravidla pojištění zavedla zvláštní řízení, v jehož rámci je stanovena povinnost zaslání celé lékařské zprávy, na níž se zakládá rozhodnutí, jež OJ zamýšlí přijmout, lékaři vybranému úředníkem, pokud si ji tento lékař skutečně vyžádá, poté, co je oznámen návrh rozhodnutí uvedený v článku 21 pravidel pojištění; stejně tak tato pravidla stanoví postup před lékařskou komisí, jejímž členem je i lékař určený úředníkem (viz výše uvedené rozsudky *Strack v. Komise*, bod 9, a *Vidrányi v. Komise*, bod 22).
- 277 Respektování práv úředníka totiž vyžaduje, aby mu byla přiznána určitá možnost přístupu ke zdravotnické dokumentaci (viz výše uvedený rozsudek *Strack v. Komise*, bod 10). Tato možnost přiznaná úředníkovi však musí být uvedena do souladu s požadavky souvisejícími s lékařským tajemstvím, které z každého lékaře činí soudce v otázce možnosti sdělit osobám, kterým poskytují svou péči nebo jimž přezkoumává zdravotní stav, povahu chorob, jimiž mohou být stíženy (výše uvedený rozsudek *Strack v. Komise*, bod 11 a citovaná judikatura). Pravidla pojištění tím, že stanoví nepřímý přístup ke zdravotnické dokumentaci prostřednictvím zapojení důvěrného lékaře určeného úředníkem, uvádí do souladu práva úředníka s požadavky souvisejícími s lékařským tajemstvím (výše uvedené rozsudky *Strack v. Komise*, bod 12, a *Vainker v. Parlament*, bod 137).
- 278 Podle judikatury respektování práv úředníka vyžaduje, aby mu byla přiznána určitá možnost přístupu nejen ke zdravotnické dokumentaci, ale také ke skutkovým zjištěním, z nichž vychází rozhodnutí, které má být přijato podle článku 73 služebního řádu (viz výše uvedený rozsudek *Strack v. Komise*, bod 10). Dokumenty týkající se skutkových zjištění ve spojitosti s událostí, k níž došlo během výkonu služebních povinností, na jejichž základě může být zahájeno řízení za účelem uznání existence pracovního úrazu nebo nemoci z povolání ve smyslu pravidel pojištění, je proto třeba rovněž

považovat za zdravotnickou dokumentaci (výše uvedený rozsudek Strack v. Komise, bod 13; rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 12. července 1990, Vidrányi v. Komise, T-154/89, Recueil, s. II-445, bod 33, a výše uvedený rozsudek Vainker v. Parlament, bod 136).

- 279 V této souvislosti Soud prvního stupně zdůraznil, že je nutné, aby celá lékařská zpráva, jejíž zaslání lékaři své volby může úředník požadovat a která musí být předána členům lékařské komise zřízené v souladu s pravidly pojištění, obsahovala i případnou zprávu ze správního vyšetřování. Úředník, který podal žádost v tomto smyslu, tak může zaujmout stanovisko ke zjištěním obsaženým ve zprávě z vyšetřování prostřednictvím zapojení důvěrného lékaře a posoudit účelnost žádosti o konzultaci lékařské komise (výše uvedený rozsudek Soudu prvního stupně Vidrányi v. Komise, body 34 a 35).
- 280 Mimoto skutečnost, že některé dokumenty tvoří zdravotnickou dokumentaci, nebrání tomu, aby se mohly případně týkat rovněž služebního postavení úředníka. V takovém případě musí být tyto dokumenty uvedeny v osobním spise dotyčného (viz výše uvedený rozsudek Strack v. Komise, bod 13; výše uvedený rozsudek Soudu prvního stupně Vidrányi v. Komise, bod 36).
- 281 Proto na jedné straně spis, z něhož vychází lékař určený orgánem nebo lékařská komise při posouzení, zda je určitá nemoc nemocí z povolání, představuje zdravotnickou dokumentaci, a může tudíž být konzultován jen nepřímo prostřednictvím lékaře určeného úředníkem, a na druhé straně okolnosti související se služebním poměrem, které se mohou v uvedeném spise vyskytovat a mít vliv na postavení úředníka v rámci služby, musí být uvedeny rovněž v osobním spise, kde je úředník může v souladu s článkem 26 služebního řádu konzultovat přímo (viz výše uvedený rozsudek Soudního dvora Vidrányi v. Komise, bod 24).
- 282 Na veškeré dokumenty poskytnuté lékaři určenému orgánem nebo lékařské komisi se tak vztahuje režim stanovený v pravidlech pojištění. Zařazení některých z těchto dokumentů do osobního spisu úředníka a to, aby úředník měl možnost se s nimi seznámit, je tudíž nutné jen tehdy, pokud jsou tyto dokumenty použity ze strany útvaru, k němuž úředník náleží, pro účely posouzení a změny postavení úředníka v rámci služby (viz výše uvedený rozsudek Soudního dvora Vidrányi v. Komise, bod 25).
- 283 V projednávané věci je třeba konstatovat, že v době, kdy žalobce dopisem ze dne 19. května 2005 podal svou žádost o sdělení příspěvku IDOC, mu Komise dosud neoznámila návrh rozhodnutí o jeho žádosti o uznání nemoci z povolání. K oznámení žalobci totiž došlo až dne 16. března 2007. Před tímto datem bylo tedy možno na příspěvek IDOC nahlížet jako na přípravný akt podle pravidel pojištění.
- 284 Ve svém rozhodnutí ze dne 10. listopadu 2005, kterým se zamítá žádost žalobce o odškodnění, se OJ nicméně odvolává na příspěvek IDOC na podporu své argumentace směřující k zamítnutí uvedené žádosti.
- 285 OJ v rozhodnutí ze dne 10. listopadu 2005 totiž uvádí, že „[d]ne 16. března 2005 ostatně IDOC dospěl k závěru, že žádný z důvodů, jichž se [žalobce] dovolává na podporu těchto tvrzení, není objektivně zneužívající povahy, kterou jim přisuzuje a která představuje jeden ze základních znaků psychického obtěžování, tak jak je vymezeno v článku 12a služebního řádu,“ a že „rozhodnutí, která byla ve vztahu k němu přijata, byla přijata v zájmu orgánů a striktně v rámci platných právních předpisů“.
- 286 Jelikož se OJ odvolává na příspěvek IDOC v rámci přijetí aktu, jímž je nepříznivě zasaženo do právního postavení žalobce, lze mít za to, že tento příspěvek představoval písemnost týkající se služebního postavení dotyčného ve smyslu článku 26 služebního řádu.
- 287 Žalobce tudíž měl mít přístup k příspěvku IDOC na základě článku 26 služebního řádu (viz v tomto smyslu výše uvedené rozsudky Soudního dvora Strack v. Komise, bod 13, a Vidrányi v. Komise, body 24 a 25, a výše uvedený rozsudek Soudu prvního stupně Vidrányi v. Komise, bod 36).

- 288 V důsledku toho Komise porušila článek 26 služebního řádu, když odmítla žalobci sdělit příspěvek IDOC, přestože se tento příspěvek týkal služebního postavení dotyčného, o čemž svědčí rozhodnutí Komise ze dne 10. listopadu 2005.
- 289 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumenty, které uvádí Komise, podle nichž příspěvek IDOC představuje přípravný akt v rámci postupu pro lékařský přezkum a je třeba uplatnit výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001, která umožňuje orgánům odepřít přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu.
- 290 Ohledně prvního argumentu uváděného Komisí je totiž třeba uvést, že jelikož se Komise rozhodla použít příspěvek IDOC mimo rámec postupu pro lékařský přezkum k přijetí rozhodnutí týkajícího se služebního postavení žalobce, nemůže tvrdit, že má uvedený příspěvek přípravnou povahu v rámci postupu pro lékařský přezkum.
- 291 Pokud jde o argument vycházející z porušení ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu, je třeba poukázat na to, že ze samotného názvu nařízení č. 1049/2001 vyplývá, že jeho oblast působnosti se týká přístupu veřejnosti k dokumentům Parlamentu, Rady a Komise.
- 292 Práva úředníka nebo zaměstnance, který požaduje sdělení písemnosti, jež se týká jeho služebního postavení, přitom nejsou totožná s právy osoby z řad veřejnosti, která požaduje přístup k dokumentům orgánu.
- 293 Práva úředníků a zaměstnanců v této oblasti totiž, jak zdůraznila judikatura, vyplývají ze zvláštních ustanovení článku 26 služebního řádu, která orgánům ukládají zvláštní povinnosti za účelem zaručení práva na obhajobu jednotlivci. Úředníci tedy disponují vlastním právem na základě článku 26 služebního řádu.
- 294 Mimoto může žádost úředníka případně spadat do působnosti zvláštních ustanovení v oblasti veřejné služby, která se týkají přístupu ke zvláštním druhům dokumentů, jako je například zdravotnická dokumentace.
- 295 Z předcházejícího vyplývá, že výjimka stanovená v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001, kterou uvádí Komise, nebrání použití ustanovení zakotvených v článku 26 služebního řádu. Tato výjimka tedy neopravňovala Komisi k zamítnutí sdělení příspěvku IDOC žalobci.
- 296 V důsledku toho se Komise dopustila nesprávného úředního postupu, když odmítla žalobci poskytnout přístup k příspěvku IDOC, přestože se týkal jeho služebního postavení.

g) K sedmé výtce, vycházející z protiprávnosti posudku výboru pro otázky invalidity ze dne 29. října 2004

#### Argumenty účastníků řízení

- 297 V rámci této výtky žalobce zpochybňuje legalitu posudku vydaného výborem pro otázky invalidity dne 29. října 2004. Domnívá se, že se výbor pro otázky invalidity měl vyjádřit k případnému vztahu mezi invaliditou, kterou u něho konstatoval, a podmínkami výkonu jeho služebních povinností.
- 298 Podle žalobce Komise porušila článek 78 služebního řádu tím, že vyšetřování v řízení uvedeném v tomto ustanovení podmínila předchozím použitím řízení podle článku 73 služebního řádu. Žalobce zdůrazňuje, že ve svém dopise ze dne 23. června 2004 požádal, aby bylo v souladu s čl. 78 pátým pododstavcem služebního řádu konstatováno, že příčinou jeho invalidity byl výkon jeho služebních povinností. Žalobce se na podporu své argumentace odvolává na rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 27. února 1992, Plug v. Komise (T-165/89, Recueil, s. II-367).

- 299 Komise tvrdí, že výbor pro otázky invalidity vykonává svou pravomoc tak, že disponuje výsledky vyšetřování vedeného podle článku 73 služebního řádu, pokud se vyjádří k souvislosti mezi invaliditou úředníka a výkonem jeho služebních povinností. Postup výboru pro otázky invalidity je tedy upraven ve dvou fázích. V první fázi výbor pro otázky invalidity pouze rozhodne o invaliditě dotyčného. Následně pak svůj postup přeruší až do okamžiku, kdy mu budou zaslány informace vyplývající z vyšetřování vedeného podle článku 73 služebního řádu. Ve druhé fázi se výbor znovu sejde a rozhodne o souvislosti mezi okolnostmi, za nichž úředník vykonává své služební povinnosti, a jeho invaliditou. Komise tvrdí, že Soud prvního stupně potvrdil platnost takového průběhu řízení ve výše uvedeném rozsudku *Lucaccioni v. Komise*.
- 300 Komise zdůrazňuje, že taková úprava řízení nepřipravila žalobce v době, než byl znám výsledek řízení vedeného podle článku 73 služebního řádu, o příspěvek v invaliditě stanovený v čl. 78 třetím pododstavci služebního řádu. Jediná otázka, která nebyla vyřešena, se týkala dávek stanovených v čl. 78 pátém pododstavci služebního řádu, a konkrétně placení příspěvků do důchodového systému z rozpočtu orgánu. Komise ve svých písemnostech zdůraznila, že v případě uznání invalidity žalobce jako nemoci z povolání by mu byl přiznán nárok podle čl. 78 pátého pododstavce služebního řádu zpětně ke dni vydání rozhodnutí, jímž byl uznán za invalidního. V reakci na rozhodnutí ze dne 28. března 2008, jímž byla uznána nemoc žalobce jako nemoc z povolání, Komise Soudu poskytla v rámci organizačních procesních opatření rozhodnutí ze dne 16. června 2008, kterým se zrušuje a nahrazuje rozhodnutí ze dne 8. listopadu 2004, kterým OJ s ohledem na závěry výboru pro otázky invalidity ze dne 9. června 2008 přiznal žalobci příspěvek v invaliditě stanovený v souladu s ustanoveními čl. 78 pátého pododstavce služebního řádu s účinky ke dni, kdy byl uznán invalidním, tedy ke dni 30. listopadu 2004.

#### Závěry Soudu

- 301 Jak bylo připomenuto v rámci čtvrté výtky, úředník, který nenapadl rozhodnutí OJ, které nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení, ve lhůtách stanovených v člancích 90 a 91 služebního řádu, se nemůže dovolávat údajné protiprávnosti tohoto rozhodnutí v rámci žaloby na náhradu škody.
- 302 Proto vzhledem k tomu, že žalobce nepodal stížnost proti rozhodnutí OJ ze dne 8. listopadu 2004, jímž bylo rozhodnuto o jeho odchodu do důchodu a jímž mu byl přiznán příspěvek v invaliditě stanovený v souladu s čl. 78 třetím pododstavcem služebního řádu, a nikoliv podle pátého pododstavce uvedeného ustanovení, nemůže se protiprávnosti tohoto rozhodnutí dovolávat v rámci projednávané žaloby na náhradu škody.
- 303 V rámci tohoto žalobního důvodu však žalobce nezpochybňuje legalitu rozhodnutí OJ ze dne 8. listopadu 2004, ale pouze kritizuje posudek výboru pro otázky invalidity vydaný dne 29. října 2004, jelikož tento posudek nerozhodl o případné souvislosti mezi invaliditou, která byla u žalobce konstatována, a výkonem jeho služebních povinností, vzhledem k vyšetřování, které již bylo zahájeno na základě článku 73 služebního řádu.
- 304 Je proto třeba přezkoumat, zda v rámci projednávané výtky vycházející z protiprávnosti posudku výboru pro otázky invalidity žalobce neusiluje o obejítí nepřipustnosti výtky vycházející z protiprávnosti rozhodnutí OJ ze dne 8. listopadu 2004 v důsledku nepodání stížnosti, ani žaloby k soudu proti poslední uvedenému rozhodnutí.
- 305 Takovou otázku, která se týká dodržení postupu před zahájením soudního řízení a lhůt pro podání žaloby, musí soud zkoumat i bez návrhu.

- 306 Podle judikatury je třeba posudek vydaný výborem pro otázky invalidity považovat za přípravný akt, který je součástí řízení, v němž se rozhoduje o odchodu do důchodu (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 3. června 1997, H v. Komise, T-196/95, Recueil FP, s. I-A-133 a II-403, bod 48; usnesení Soudu prvního stupně ze dne 15. listopadu 2006, Jiménez Martínez v. Komise, T-115/05, Sb. VS s. I-A-2-269 a II-A-2-1409, body 29 a 30).
- 307 I když nelze vyloučit, že přípravný akt způsobuje úředníkovi újmu nezávisle na konečném rozhodnutí, jemuž tento přípravný akt předchází, je třeba konstatovat, že žalobce v projednávané věci netvrdí, že by mu posudek výboru pro otázky invalidity způsobil zvláštní újmu nad rámec újmy, která mu mohla být způsobena rozhodnutím, které bylo přijato na jeho základě, totiž rozhodnutím OJ ze dne 8. listopadu 2004.
- 308 Žalobce totiž tvrdí, že posudek výboru pro otázky invalidity je protiprávní, jelikož v něm v důsledku vyčkávání na informace z vyšetřování zahájeného podle článku 73 služebního řádu nebylo rozhodnuto o příčině jeho invalidity.
- 309 Přitom právě rozhodnutí OJ ze dne 8. listopadu 2004 mohlo případně žalobci způsobit újmu tím, že jím bylo rozhodnuto o odchodu žalobce do důchodu a byl mu přiznán příspěvek v invaliditě na základě čl. 78 třetího pododstavce služebního řádu, a nikoli na základě čl. 78 pátého pododstavce služebního řádu.
- 310 Jelikož výtku vycházející z protiprávnosti posudku výboru pro otázky invalidity směřuje proti přípravnému aktu a žalobce nevysvětlil, v čem mu tento akt způsobil zvláštní újmu nad rámec újmy způsobené konečným rozhodnutím, ačkoli se každopádně nedomáhal zrušení rozhodnutí ze dne 8. listopadu 2004, ani nepodal žalobu na náhradu škody ve stanovených lhůtách za účelem zpochybnění důsledků tohoto rozhodnutí, je třeba uvedenou výtku odmítnout jako nepřipustnou.
- h) K osmé výtce, vycházející z protiprávnosti zahájení disciplinárního řízení proti žalobci a pokračování v něm

#### Úvodní poznámka

- 311 V rámci této výtky žalobce kritizuje skutečnost, že proti němu bylo zahájeno a i nadále vedeno disciplinární řízení, přestože okolnosti, z nichž toto disciplinární řízení vychází, nebyly podle něj nikdy prokázány. Tato výtku odkazuje na veškeré žalobní důvody uplatněné v řízení ve věci F-124/05.
- 312 Podle judikatury odkaz v žalobě na žalobu, kterou žalobce podal v jiné věci, nemá ten účinek, že by se žalobní důvody uplatněné v rámci této druhé žaloby staly součástí první žaloby (viz rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 5. prosince 2006, Angelidis v. Parlament, T-424/04, Sb. VS s. I-A-2-323 a II-A-2-1649, bod 42).
- 313 Úvodem je tedy třeba přezkoumat, zda je výtku, která spočívá v odkazu na veškeré žalobní důvody uplatněné v žalobě ve věci F-124/05, přípustná s ohledem na požadavky kladené ustanoveními článku 21 statutu Soudního dvora a čl. 44 odst. 1 jednacího řádu Soudu prvního stupně, který se v okamžiku předložení žaloby použil obdobně ve vztahu k Soudu.
- 314 Účelem čl. 44 odst. 1 jednacího řádu Soudu prvního stupně je umožnit soudu, aby o uplatněných žalobních důvodech rozhodl s dostatečnou přesností.
- 315 Toto ustanovení však nesmí být vykládáno způsobem, v jehož důsledku by byl po účastnících řízení vyžadován přílišný formalismus, který by pouze zatěžoval soudní řízení (viz obdobně rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 11. června 2009, Othman v. Rada a Komise, T-318/01, Sb. rozh. s. II-1627, bod 57).

- 316 Za zvláštních okolností v projednávané věci je účelem odkazu učiněného žalobcem vyhnout se tomu, aby vzhledem ke vzájemné souvislosti mezi věcmi F-124/05 a F-96/06 musel v žalobě do rejstříku zapsané pod číslem F-96/06 opakovat třicetistránkový sled úvah již uvedený v žalobě zapsané do rejstříku pod číslem F-124/05, jakož i opětovně předložit přílohy o několika stech stranách, které byly k žalobě v posledně uvedené věci přiloženy.
- 317 Mimoto byla řízení ve věcech F-124/05 a F-96/06 spojena usnesením předsedy Soudu ze dne 22. ledna 2009.
- 318 Za těchto okolností skutečnost, že osmá výtka spočívá v odkazu na veškeré žalobní důvody uplatněné v žalobě ve věci F-124/05, nemůže mít za důsledek nepřípustnost uvedené výtky.
- 319 V reakci na tento rozsudek bude všech šest žalobních důvodů uplatněných ve věci F-124/05 postupně přezkoumáno jakožto části osmé výtky projednávané žaloby. Jednotlivé části žalobních důvodů uplatněných ve věci F-124/05 budou přezkoumány jakožto body příslušných částí osmého žalobního důvodu projednávané žaloby.
- 320 Krom toho musí být společně projednán první důvod uplatněný v žalobě ve věci F-124/05 vycházející ze skutečnosti, že OJ odmítl vyvodit důsledky z rozhodnutí o zastavení trestního stíhání vydaného belgickým soudem, bez ohledu na souvislost, kterou konstatoval samotný OJ mezi trestním a disciplinárním řízením, a druhý důvod této žaloby vycházející z porušení zásady věci pravomocně rozhodnuté ve vztahu k uvedenému rozhodnutí o zastavení trestního stíhání, jelikož se oba týkají důsledků rozhodnutí belgického trestního soudu pro disciplinární řízení.

K první a druhé části výtky, které vycházejí z nezohlednění důsledků rozhodnutí o zastavení trestního stíhání vydaného belgickým soudem

– Argumenty účastníků řízení

- 321 Žalobce tvrdí, že disciplinární řízení vůči němu bylo zahájeno výlučně z důvodu trestního stíhání zahájeného belgickými orgány. To vyplývá z rozhodnutí OJ o zahájení disciplinárního řízení proti žalobci přijatého dne 16. ledna 2004, kterým bylo disciplinární řízení jednoznačně uvedeno do souvislosti s trestním řízením. Skutečnosti, na nichž se zakládala trestní obžaloba, jsou totožné se skutečnostmi, na nichž se zakládalo disciplinární řízení, a liší se pouze jejich kvalifikace z hlediska trestněprávního nebo disciplinárního. Mimoto společná existence obou řízení neponechává žádný prostor pro pochybnost ohledně úzké souvislosti, která je pojí. Aby byly vyvozeny důsledky z konečného rozhodnutí o zastavení trestního stíhání vydaného belgickým trestním soudem dne 30. června 2004, který prohlásil skutečnosti, na nichž se obžaloba zakládala, za neprokázané, mělo být tudíž disciplinární řízení ukončeno. Rozhodnutí v jiném smyslu by znamenalo porušení zásady věci pravomocně rozhodnuté ve vztahu k uvedenému rozhodnutí a zásah do suverenity členských států.
- 322 Komise namítá, že argumentace žalobce je skutkově nepodložená, jelikož rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení výslovně uvádělo, že kromě obžaloby se výtky vůči dotyčnému opíraly o zprávu z doplňujícího správního vyšetřování IDOC ze dne 22. února 2002. Tvrdí, že belgický trestní soud měl pravomoc rozhodnout o důvodech obžaloby jen z hlediska belgického trestního zákoníku a že v rámci kvalifikace skutkových okolností z hlediska disciplinárního není OJ vázán kvalifikací, kterou provedl trestní soud na základě jiných ustanovení. Každopádně jsou výtky vycházející z porušení zásady, podle níž trestní řízení přerušuje řízení disciplinární, a z porušení zásady věci pravomocně rozhodnuté při neexistenci konečného disciplinárního rozhodnutí v projednávané věci irrelevantní.

– Závěry Soudu

- 323 Jak uvedl Soud prvního stupně, důvod existence ustanovení čl. 88 pátého pododstavce služebního řádu, ve znění použitelném do 30. dubna 2004, nyní článku 25 přílohy IX ke služebnímu řádu, je dvojitý. Zaprvé reaguje na obavu, aby nebylo nepříznivě ovlivněno postavení dotyčného úředníka v rámci trestního stíhání vedeného proti němu za skutky, které jsou navíc předmětem disciplinárního řízení u orgánu. A zadruhé přerušování disciplinárního řízení do doby, než bude skončeno trestní řízení, umožňuje vzít v potaz v rámci tohoto disciplinárního řízení skutková zjištění trestního soudu, jestliže se jeho rozhodnutí stalo konečným. Článek 25 přílohy IX ke služebnímu řádu totiž zakotvuje zásadu, podle níž „trestní řízení přerušuje řízení disciplinární“, což je odůvodněno zejména tím, že vnitrostátní trestní soudy mají rozsáhlejší vyšetřovací pravomoci než OJ. Proto v případě, že tytéž skutky mohou být považovány za trestný čin i za porušení služebních povinností úředníka, je správa vázána skutkovými zjištěními, která trestní soud učinil v rámci trestního řízení. Jakmile tento soud v daném případě konstatuje existenci skutků, může správa přikročit k jejich právní kvalifikaci z hlediska pojmu „disciplinární provinění“, přičemž ověří zejména, zda tyto skutky představují nesplnění služebních povinností (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 10. června 2004, *François v. Komise*, T-307/01, Recueil, s. II-1669, bod 75).
- 324 V projednávané věci z odůvodnění rozhodnutí, jímž se odmítá ukončení disciplinárního řízení, vyplývá, že zahájení disciplinárního řízení vůči žalobci se nezakládalo pouze na okolnosti, že v Belgii bylo v souvislosti s příkazy ke služební cestě a s vyúčtováním výdajů na služební cesty R. Berthelota zahájeno trestní stíhání pro padělání nebo pozměňování listin a podvod, ale vycházelo rovněž ze skutečnosti, že žalobce hrál aktivní úlohu při jeho protiprávním přeřazení a při jeho rovněž protiprávním přijetí do zaměstnání v SVC.
- 325 Písemné návrhy procureur du Roi uvádí, že žalobce není výslovně ani implicitně uveden v žádném prohlášení, že neexistuje žádná skutečnost, která by umožňovala prokázat jeho podílení se na skutkových okolnostech a že sám předložil okolnosti prokazující nepravdivost příkazů ke služební cestě. Rozhodnutí o zastavení trestního stíhání s odkazem na odůvodnění písemných návrhů procureur du Roi konstatovalo, že vyšetřovací spis nade vší pochybnost potvrdil obvinění, pokud jde o existenci padělání nebo pozměňování listin a podvodu, ale žádné indicie neumožňovaly s jistotou určit jednoho z obžalovaných, jichž se vyšetřování týkalo.
- 326 Rozhodnutí o zastavení trestního stíhání tedy brání pouze tomu, aby disciplinární orgány proti žalobci použily výtky spočívající v padělání nebo pozměňování listin a podvodu, které jsou předmětem stíhání podle belgického trestního práva, pokud jde o vystavení příkazů ke služební cestě a vyúčtování výdajů za tyto cesty R. Berthelota. Nebrání tomu, aby disciplinární orgán shledal žalobce odpovědným za případné výtky disciplinární povahy související s přeřazením R. Berthelota v rámci tabulky a s jeho přijetím na pracovní místo v SVC.
- 327 Proto je třeba první dvě části osmého žalobního důvodu zamítnout jako neopodstatněné.

Ke třetí části výtky, vycházející z údajně neodůvodněné souvislosti mezi disciplinárními řízeními vedenými proti žalobci a proti bývalému členu Komise

– Argumenty účastníků řízení

- 328 Podpůrně žalobce tvrdí, že rozhodnutí, jímž se odmítá ukončení disciplinárního řízení, je protiprávní z důvodu, že uvedené řízení ponechává i nadále přerušené, když nesprávně dává do souvislosti jeho přerušování s ukončením řízení, které tehdy probíhalo u Soudního dvora proti É. Cresson.



- 329 Žalobce kritizuje zejména obdobné použití zásad podle článku 25 přílohy IX ke služebnímu řádu ze strany OJ za účelem odůvodnění napadeného rozhodnutí, a poznamenává, že výše uvedený rozsudek *Tzoanos v. Komise* není v projednávané věci nijak relevantní, jelikož se týká případu, v němž jsou proti úředníkovi vedena dvě řízení, jedno trestní a druhé disciplinární, zatímco v projednávané se věci jednalo o dvě řízení týkající se dvou různých osob. Poukazuje na rozpornou povahu argumentace OJ, který připomíná, že cílem článku 25 přílohy IX ke služebnímu řádu je zajistit, aby úředník nebyl v důsledku přijetí disciplinárního rozhodnutí před ukončením trestního řízení uveden do méně výhodného postavení, zatímco v projednávaném případě jej napadené rozhodnutí penalizuje, namísto aby chránilo jeho zájmy.
- 330 Žalobce konečně odůvodnění napadeného rozhodnutí vytýká jeho nesrozumitelnost, jelikož toto odůvodnění uvádí, že „jakékoli meritorní rozhodnutí ve Vaší věci bez ohledu na to, zda se jedná o případné ukončení, či případné pokračování v přezkumu Vašeho spisu, je relevantní ve vztahu k řízení před Soudním dvorem proti *É. Cresson*, a mohlo být tudíž považováno za neodůvodněný pokus o ovlivnění“. Žalobce poznamenává, že nerozumí tomu, kdo by mohl být ovlivněn: sám OJ, Soudní dvůr, Soud? OJ uplatněním tohoto argumentu porušil povinnost odůvodnění stanovenou v čl. 25 druhém pododstavci služebního řádu, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí stíženo vadou protiprávnosti.
- 331 Komise v reakci na argumenty žalobce v zásadě tvrdí, že žádné ustanovení neukládá OJ povinnost ukončit řízení, ale že úředníka nelze důvodně stíhat předtím, než bude vyřešen případ osoby, v jejímž zájmu zjevně jednal. Doplňuje, že rozhodnutí o přerušení nezasáhlo nepříznivě do zájmů žalobce; ty byly uvedeným rozhodnutím naopak chráněny. Důkazem toho je skutečnost, že se žalovaný orgán vzhledem k tomu, že Soudní dvůr bývalému členu Komise neuložil sankci, rozhodl ukončit disciplinární řízení týkající se žalobce.

#### – Závěry Soudu

- 332 Podle žalobce je na jedné straně v důsledku nesoudržnosti odůvodnění rozhodnutí, jímž se odmítá ukončení disciplinárního řízení, uvedené rozhodnutí stíženo vadou z hlediska požadavku odůvodnění rozhodnutí vydaných podle článku 25 služebního řádu, a na druhé straně je uvedené rozhodnutí stíženo vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.
- 333 Zprv je třeba připomenout, že odůvodnění musí umožnit soudu výkon přezkumu legality napadeného rozhodnutí a poskytnout dotyčné osobě dostatečné údaje pro posouzení, zda je toto rozhodnutí opodstatněné, nebo zda je stíženo vadou umožňující zpochybnit jeho legalitu (rozsudky Soudu prvního stupně ze dne 23. dubna 2002, *Campolargo v. Komise*, T-372/00, Recueil FP, s. I-A-49 a II-223, bod 49, a ze dne 17. října 2006, *Bonnet v. Soudní dvůr*, T-406/04, Sb. VS s. I-A-2-213 a II-A-2-1097, bod 67).
- 334 Hlavní argument, jehož se žalobce dovolává za účelem odůvodnění své žádosti směřující k ukončení disciplinárního řízení vedeného proti němu, se opírá o vydání rozhodnutí o zastavení trestního stíhání belgickým trestním soudem.
- 335 Rozhodnutí, jímž se odmítá ukončení disciplinárního řízení, uvádí, že disciplinární i trestní řízení jsou odlišná a na sobě navzájem nezávislá. Tribunal de première instance v Bruselu kvalifikoval skutkové okolnosti pouze z hlediska belgického trestního práva, a nikoli z hlediska výtek uplatňovaných Komisí, které se zakládaly na povinnostech vyplývajících z práva Společenství. V důsledku toho nemá výsledek belgického soudního řízení vliv na disciplinární řízení a skutečnost, že belgické trestní řízení bylo ukončeno zastavením trestního stíhání, neznamená, že musí být ukončeno i disciplinární řízení.

- 336 Z předcházejícího vyplývá, že napadené rozhodnutí poskytuje žalobci dostatečné množství údajů k tomu, aby posoudil, zda je opodstatněné odůvodnění tohoto rozhodnutí, na jehož základě byla zamítnuta žalobcová žádost směřující k ukončení disciplinárního řízení, a Soudu k tomu, aby mohl vykonávat svůj přezkum.
- 337 Krom toho bez ohledu na reakci na žádost žalobce o ukončení disciplinárního řízení napadené rozhodnutí uvádí, že disciplinární řízení týkající se dotyčného musí zůstat i nadále přerušeno.
- 338 OJ odůvodnil i nadále přerušování souvislosti disciplinárního řízení vedeného proti žalobci s řízením zahájeným před Soudním dvorem proti É. Cresson.
- 339 Bez ohledu na to, že toto odůvodnění obsahuje odkaz na „neodůvodněný pokus o ovlivňování“, který je opravdu nekonkrétní, poskytuje žalobci dostatečné informace k tomu, aby posoudil, zda je opodstatněné odůvodnění skutečnosti, že disciplinární řízení bude i nadále přerušeno, a Soudu k tomu, aby provedl svůj přezkum.
- 340 Výtku vycházející z nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí musí být tudíž zamítnuta jako neopodstatněná.
- 341 Pokud jde o výtku vycházející z nesprávného právního posouzení, žádné ustanovení sice neukládalo OJ, aby přerušil řízení do doby, než bude vydán rozsudek Komise v. Cresson, avšak případ žalobce souvisel s případem É. Cresson v rozsahu, v němž byl žalobce vedoucím jejího kabinetu v době, během níž došlo k části podvodného jednání vytykaného É. Cresson, a tato souvislost je okolností, ke které mohla Komise oprávněně přihlédnout.
- 342 V důsledku toho odhlédneme-li od skutečnosti, že důsledkem tohoto přerušování bylo prodloužení délky disciplinárního řízení, se rozhodnutí nést proti žalobci řízení do té doby, než bude vyřešen případ bývalé členky Komise, jako takové jeví jako legitimní a rozumné.
- 343 Ze všeho, co je výše uvedeno, vyplývá, že třetí část osmé výtky je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

Ke čtvrté části výtky, vycházející z nedostatku důkazních prostředků odůvodňujících zahájení disciplinárního řízení

– Argumenty účastníků řízení

- 344 Žalobce tvrdí, že bylo proti němu zahájeno disciplinární řízení, přestože skutečnosti odůvodňující vedení tohoto řízení „nebyly nikdy prokázány a byly dokonce [v usnesení vydaném tribunal de première instance v Bruselu] prohlášeny za neopodstatněné“.
- 345 Komise se domnívá, že rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení může představovat nesprávný úřední postup jen ve výjimečném případě, kdy by byl prokázán úmysl dotyčného poškodit, totiž v situaci, v níž by v okamžiku přijetí rozhodnutí neexistovala žádná indicie vedoucí k dotyčnému. Tak tomu přitom v projednávané věci nebylo, jelikož žalobce byl předmětem vážných obvinění ohledně svého zapojení do závažných nesrovnalostí.

– Závěry Soudu

- 346 Projednávaná část výtky vychází z protiprávnosti rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení.

- 347 Z argumentace účastníků řízení vyplývá, že spolu navzájem nesouhlasí v otázce rozsahu posuzovací pravomoci orgánu při přijímání rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení, a v důsledku toho i v otázce intenzity přezkumu legality takového rozhodnutí, který musí provést evropský soud.
- 348 Podle žalobce je totiž rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení protiprávní, pokud výtky, na jejichž základě bylo uvedené řízení zahájeno, nejsou prokázány, přičemž za těchto okolností by měl soud vykonávat běžný přezkum tohoto rozhodnutí. Naproti tomu podle Komise může takové rozhodnutí představovat nesprávný úřední postup jen ve výjimečném případě úmyslu dotyčného poškodit, což znamená, že by se měl soudní přezkum omezit na zneužití pravomoci.
- 349 Je tedy třeba zaprvé upřesnit rozsah posuzovací pravomoci orgánu při přijímání rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení a blíže se vyjádřit k intenzitě soudního přezkumu, která z tohoto rozsahu vyplývá; poté je třeba zadruhé přezkoumat, zda v projednávané věci rozhodnutí, jímž Komise zahájila disciplinární řízení proti žalobci, nebylo protiprávní.
- 350 Před tím, než budou tyto otázky přezkoumány, je nezbytné učinit dvě úvodní poznámky.
- 351 Zaprvé musí být legalita napadeného aktu posouzena v závislosti na skutkovém a právním stavu, který existoval ke dni, kdy byl akt přijat (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. února 1979, Francie v. Komise, 15/76 a 16/76, Recueil, s. 321, bod 7). Okolnosti, které případně vyjdou najevo ve vyšetřovací fázi disciplinárního řízení po přijetí rozhodnutí o zahájení uvedeného řízení, nemohou ovlivnit legalitu uvedeného rozhodnutí, jelikož cílem vyšetřování je především určit, zda byla původní podezření opodstatněná (viz obdobně výše uvedený rozsudek Giraudy v. Komise, bod 145).
- 352 Zadruhé okolnost, že disciplinární řízení bylo ukončeno, aniž byla dotyčnému úředníkovi uložena disciplinární sankce, nemůže bránit soudu ve výkonu přezkumu legality rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení proti dotyčnému.
- 353 Připustit, že OJ má absolutní a neomezené oprávnění zahájit proti úředníkovi disciplinární řízení, a poté toto řízení ukončit bez uložení sankce, aniž by měl uvedený úředník možnost zpochybnit ve vhodný okamžik rozhodnutí o zahájení uvedeného řízení z důvodu, že nebyla uložena sankce, proti níž by mohl směřovat případnou žalobu, by totiž s sebou neslo riziko svévole.
- 354 Musí tedy existovat právní meze posuzovací pravomoci OJ, pokud přijímá rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení. Tyto meze musí podléhat soudnímu přezkumu.
- 355 Argumentace Komise ostatně není s tímto konstatováním v rozporu. Úvaha daného orgánu totiž nespočívá v tvrzení, že by měl být vyloučen veškerý soudní přezkum rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení, ale že by takový přezkum měl být omezen na otázku zneužití pravomoci.
- 356 Je třeba připomenout, že podle čl. 86 odst. 1 služebního řádu, ve znění použitelném do 30. dubna 2004, na jehož základě bylo rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení proti žalobci přijato, mohou být každému úředníkovi, který úmyslně nebo z nedbalosti poruší své povinnosti, uložena disciplinární opatření.
- 357 Volba výrazu „mohou být uložena“ ve znění tohoto ustanovení má ten důsledek, že dotyčnému úředníkovi nejsou v případě porušení jedné z jeho povinností ukládány sankce systematickým způsobem a automaticky, ale že mu pouze může být uložena sankce.
- 358 Z ustanovení čl. 86 odst. 1 služebního řádu, ve znění použitelném do 30. dubna 2004, proto nutně vyplývá široká posuzovací pravomoc OJ jak pokud jde o účelnost zahájení disciplinárního řízení, tak o výběr případné sankce uložené v závěru tohoto řízení.

- 359 Jak uvádí judikatura Soudu prvního stupně, účelem rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení proti úředníkovi je umožnit OOJ, aby přezkoumal pravdivost a závažnost skutků vytýkaných dotyčnému úředníkovi a aby jej v této otázce vyslechl, aby si mohl učinit úsudek jak o tom, zda je vhodné buď ukončit disciplinární řízení bez přijetí jakýchkoli opatření, nebo přijmout vůči úředníkovi disciplinární sankce, tak případně o nutnosti jeho věc před přijetím této sankce postoupit disciplinární komisi podle postupu stanoveného v příloze IX ke služebnímu řádu (rozsudky Soudu prvního stupně ze dne 13. března 2003, Pessoa e Costa v. Komise, T-166/02, Recueil FP, s. I-A-89 a II-471, bod 36, a ze dne 5. října 2005, Rasmussen v. Komise, T-203/03, Sb. VS s. I-A-279 a II-1287, bod 41).
- 360 Vzhledem k cíli a účelu disciplinárního řízení, jak je vymezila judikatura Soudu prvního stupně, proto není v rozporu s úvahou zastávanou žalobcem nezbytné, aby skutečnosti vytýkané dotyčné osobě byly „prokázány“ předtím, než bude řádně zahájeno disciplinární řízení. Účelem disciplinárního řízení je právě objasnit skutečnosti, jež jsou dotyčné osobě vytýkány.
- 361 Argument žalobce, podle něhož bylo proti němu zahájeno a i nadále vedeno disciplinární řízení přesto, že skutečnosti, které by zahájení tohoto řízení odůvodňovaly, nebyly „prokázány“, tudíž nelze přijmout.
- 362 Na druhou stranu je třeba přezkoumat argumentaci Komise, podle níž rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení proti úředníkovi je protiprávní jen ve výjimečném případě zneužití pravomoci.
- 363 Podle ustálené judikatury je rozsah pojmu zneužití pravomoci jasně vymezen odkazem na případy, ve kterých správní orgán užije své pravomoci za jiným účelem, než pro který mu byly svěřeny. Rozhodnutí je stíženo vadou spočívající ve zneužití pravomoci pouze tehdy, pokud se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů jeví, že bylo přijato k dosažení jiných než uváděných cílů (rozsudky Soudu prvního stupně ze dne 11. června 1996, Anacoreta Correia v. Komise, T-118/95, Recueil FP, s. I-A-283 a II-835, bod 25, a ze dne 6. července 1999, Séché v. Komise, T-112/96 a T-115/96, Recueil FP, s. I-A-115 a II-623, bod 139).
- 364 Zneužití pravomoci tedy představuje zvláště závažný případ protiprávnosti.
- 365 Riziko svévole přitom existuje i tehdy, bude-li připuštěno, že rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení proti úředníkovi bude protiprávní jen v případech týkajících se zneužití pravomoci. Závažná zanedbání OOJ v této oblasti by totiž nemohla být postihována sankcemi.
- 366 Vzhledem ke všemu, co bylo výše uvedeno, je třeba za účelem ochrany práv dotyčného úředníka mít za to, že OOJ vykonává své pravomoci protiprávně nejen v případě důkazu o zneužití pravomoci, ale také při neexistenci dostatečně konkrétních a relevantních okolností naznačujících, že se dotyčná osoba dopustila disciplinárního pochybení (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Franchet a Byk v. Komise, bod 352).
- 367 Vzhledem k široké posuzovací pravomoci, jíž disponuje OOJ, a mezím, které je jí třeba stanovit, se soudní přezkum musí omezit na ověření věcné správnosti okolností, které byly vzaty v úvahu správním orgánem, když zahájil disciplinární řízení, neexistence zjevně nesprávného posouzení vytýkaných skutkových okolností a neexistence zneužití pravomoci (viz obdobně, pokud jde o disciplinární sankce, rozsudky Soudu prvního stupně ze dne 15. května 1997, N v. Komise, T-273/94, Recueil FP, s. I-A-97 a II-289, bod 125, a ze dne 17. května 2000, Tzikis v. Komise, T-203/98, Recueil FP, s. I-A-91 a II-393, bod 50).
- 368 V projednávané věci je třeba konstatovat, že zprávy OLAF a IDOC nevylučovaly možnost, že byl žalobce zapojen do protiprávního přeřazení R. Berthelota v rámci tabulky.

- 369 Zpráva OLAF ze dne 23. listopadu 1999 totiž na základě částečně se shodujících prohlášení úředníků zmiňuje, že je pravděpodobné, že se v kanceláři žalobce konala schůze, během níž byla diskutována možnost přeřazení R. Berthelota do platové třídy skupiny I hostujících vědců. Zpráva IDOC ze dne 22. února 2002 uvádí, že rozbor poznatků z vyšetřování vyvolává domnění, že se taková schůze mezi dny 21. a 29. listopadu 1996 skutečně konala.
- 370 Existovaly proto dostatečně vážné poznatky naznačující, že byl žalobce aktivně zapojen přinejmenším do přeřazení R. Berthelota v rámci tabulky, které bylo v okamžiku přijetí rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení proti žalobci považováno za protiprávní, a to i přesto, že neexistovala žádná písemná stopa potvrzující prohlášení různých úředníků a že žalobce zpochybnil věrohodnost některých svědectví. Rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení proti žalobci tedy vycházelo z dostatečně konkrétních a relevantních skutkových zjištění.
- 371 Za těchto okolností OOJ nepřekročil meze, kterým musí podléhat jeho posuzovací pravomoc, když proti žalobci zahájil disciplinární řízení.
- 372 Z předcházejícího vyplývá, že čtvrtou část osmé výtky je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

K páté části výtky, vycházející z porušení povinnosti péče vůči zaměstnancům a povinnosti pomoci, jakož i zásady legitimního očekávání

– Argumenty účastníků řízení

- 373 Žalobce Komisi vytýká, že zahájila a i nadále vedla disciplinární řízení, „které nebylo vedeno nestranným způsobem a během něhož OOJ neučinil vše, co bylo v jeho moci, aby přesně zjistil, jak ke skutkovým okolnostem došlo“. Komise přitom porušila svou povinnost péče vůči zaměstnancům, svou povinnost pomoci, jakož i zásadu legitimního očekávání. Na podporu tohoto žalobního důvodu žalobce poukazuje na mnohá porušení povinností a porušení práva na obhajobu, jimiž byla stížena různá správní vyšetřování a která činí disciplinární řízení zahájené na takovém základě zcela nevěrohodným.
- 374 Komise zpochybňuje, že porušila svou povinnost péče vůči zaměstnancům a svou povinnost pomoci. Zprvce zdůrazňuje, že v případě existence vážných skutečností naznačujících, že úředník porušil své povinnosti podle služebního řádu, nemůže povinnost péče vůči zaměstnancům v žádném případě bránit OOJ, aby zahájil disciplinární řízení proti dotyčné osobě, a zadruhé tvrdí, že nelze orgánu vytýkat, že nepřijal veškerá nezbytná opatření, aby ověřil, zda jsou obvinění vznesená proti žalobci opodstatněná, či nikoliv.

– Závěry Soudu

- 375 Je třeba přezkoumat, zda Komise tím, že zahájila a i nadále vedla proti žalobci disciplinární řízení, neporušila svou povinnost péče vůči zaměstnancům, svou povinnost pomoci a zásadu legitimního očekávání.
- 376 Zprvce podle ustálené judikatury povinnost péče vůči zaměstnancům odráží vyváženost vzájemných práv a povinností, které služební řád zavedl ve vztazích mezi orgánem veřejné správy a zaměstnanci veřejné správy. Tato povinnost znamená zejména, že OOJ při rozhodování o situaci úředníka zohlední veškeré okolnosti, které mohou být pro jeho rozhodnutí určující, a že přitom přihlíží nejen k zájmu služby, ale také k zájmu dotyčného úředníka (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 20. června 1990, *Burban v. Parlament*, T-133/89, Recueil, s. II-245, bod 27, a výše uvedený rozsudek *Séché v. Komise*, bod 147).

- 377 Požadavky vyplývající z povinnosti péče vůči zaměstnancům nemohou být vykládány tím způsobem, že by samy o sobě bránily OJ vůči úředníkovi zahájit disciplinární řízení a provést příslušné vyšetřování. Takové rozhodnutí je totiž přijato především v zájmu orgánu na tom, aby byla případná porušení povinností podle služebního řádu úředníkem zjištěna a aby za ně v případě potřeby byly uloženy sankce.
- 378 Komisi tudíž nelze vytýkat žádné porušení povinnosti péče vůči zaměstnancům jen z důvodu, že proti žalobci zahájila disciplinární řízení.
- 379 Ostatní výtky žalobce týkající se zahájení disciplinárního řízení proti němu i pokračování v tomto řízení byly zamítnuty v rámci ostatních částí osmého žalobního důvodu. Konkrétní výtka vycházející z nepřiměřené délky uvedeného řízení bude přezkoumána níže.
- 380 Zadruhé podle ustálené judikatury je cílem povinnosti pomoci zakotvené v článku 24 služebního řádu ochrana osoby úředníka orgánem před praktikami třetích osob, kolegů, či nadřízených, a nikoli před akty vydanými samotným orgánem, jejichž přezkum je upraven v jiných ustanoveních služebního řádu (rozsudky Soudu prvního stupně ze dne 18. února 1993, *Mc Avoy v. Parlament*, T-45/91, Recueil, s. II-83, bod 60, a ze dne 13. července 1995, *Saby v. Komise*, T-44/93, Recueil FP, s. I-A-175 a II-541, bod 54).
- 381 Je přitom nutné konstatovat, že OLAF, GŘ „Personál a administrativa“, ani IDOC, jejichž vyšetřování žalobce zpochybňuje, nejsou ve vztahu k orgánu třetími osobami. Krom toho žalobce nepředkládá ani sebemenší důkaz o praktikách kolegů nebo nadřízených, které by odůvodňovaly poskytnutí pomoci orgánem.
- 382 V důsledku toho není porušení povinnosti pomoci, již se dovolává žalobce, opodstatněné.
- 383 Zatřetí podle ustálené judikatury se žádný úředník nemůže dovolávat zásady ochrany legitimního očekávání, pokud mu správa neposkytla konkrétní ujištění, i když se právo nárokovat si ochranu legitimního očekávání vztahuje na každého jednotlivce, který se nalézá v situaci, z níž vyplývá, že u něj správa vzbudila důvodné očekávání (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 27. března 1990, *Chomel v. Komise*, T-123/89, Recueil, s. II-131, bod 26, a výše uvedený rozsudek *Séché v. Komise*, bod 160).
- 384 V projednávané věci správa neposkytla žalobci žádné konkrétní ujištění, jehož by se mohl dovolávat. Komisi tedy nelze vytýkat žádné porušení zásady ochrany legitimního očekávání.
- 385 Z předcházejícího vyplývá, že pátá část výtky musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

K šesté části výtky, vycházející z porušení povinnosti disciplinárního orgánu jednat v přiměřené době

– Argumenty účastníků řízení

- 386 Žalobce tvrdí, že byla překročena přiměřená doba, v níž měl OJ rozhodnout. Dovolává se výše uvedeného rozsudku *François v. Komise*, v němž bylo rozhodnuto, že i přesto, že není stanovena promlčecí doba, musí disciplinární orgány jednat takovým způsobem, aby řízení, v němž má být uložena sankce, bylo zahájeno v přiměřené době. V projednávané věci je nesporné, že se sporné skutkové okolnosti odehrály v letech 1995 až 1997 a že se správa seznámila se skutečnostmi a postupy, které mohou představovat porušení povinností podle služebního řádu, již při předložení zprávy OLAF v listopadu roku 1999, nebo přinejmenším od roku 2002. OJ přitom proti němu zahájil disciplinární řízení až dne 16. ledna 2004. Od okamžiku vydání rozhodnutí o zastavení trestního stíhání vydaného 30. června 2004 belgickým soudem již zásada, že trestní řízení přerušuje disciplinární řízení, není relevantní, a ani nebyly v rámci disciplinárního řízení provedeny žádné vyšetřovací úkony. Byla tedy porušena zásada, která ukládá OJ, aby rozhodl v přiměřené době.

- 387 Podle Komise byly okolnosti v projednávané věci velmi zvláštní. „Věc Berthelot“ byla součástí širšího kontextu vyšetřování prováděných za účelem určení, do jaké míry Komise jakožto sbor či její členové individuálně byli odpovědní za případy podvodného jednání, špatného řízení nebo nepotismu. Vyšetřování takového rozsahu nemohla být provedena ve lhůtách, které se běžně uplatní v disciplinárních řízeních. Celkově byla provedena tři správní vyšetřování a bylo zahájeno jedno trestní řízení, což dokládá složitost dotčených skutkových okolností.
- 388 Komise se mimoto domnívá, že by období, během nichž bylo disciplinární řízení řádně přerušeno, neměla být zohledňována pro účely přezkumu délky disciplinárního řízení, jelikož délku řízení u soudu nemůže orgán ovlivnit.
- 389 Konečně Komise zdůrazňuje, že argument vycházející z nepřiměřené délky řízení uplatněný ze strany Ě. Cresson ve věci, ve které byl vydán rozsudek Komise v. Cresson, byl Soudním dvorem zamítnut v bodech 90 až 92 uvedeného rozsudku.

#### – Závěry Soudu

- 390 Ze zásady řádné správy vyplývá, že disciplinární orgány mají povinnost vést disciplinární řízení s náležitou péčí a postupovat takovým způsobem, aby na sebe úkony v disciplinárním řízení navzájem navazovaly v přiměřených lhůtách (výše uvedený rozsudek François v. Komise, bod 47; rozsudek Soudu ze dne 8. listopadu 2007, Andreasen v. Komise, F-40/05, Sb. VS s. I-A-1-337 a II-A-1-1859, bod 194 a citovaná judikatura, který je předmětem kasačního opravného prostředku projednávaného před Tribunálem Evropské unie, věc T-17/08 P).
- 391 Tato povinnost náležité péče a respektování přiměřené doby se uplatní i v případě zahájení disciplinárního řízení, zejména v případě a od okamžiku, kdy se správa seznámila se skutkovými okolnostmi a postupy, které mohou představovat porušení povinností úředníka podle služebního řádu. I přesto, že není stanovena promlčecí doba, musí totiž disciplinární orgány jednat takovým způsobem, aby řízení, v němž má být uložena sankce, bylo zahájeno v přiměřené době (výše uvedený rozsudek François v. Komise, bod 48 a citovaná judikatura).
- 392 Nepřiměřená délka řízení tak může být důsledkem jak provádění předběžných správních šetření, tak disciplinárního řízení jako takového. Dobou, ke které je třeba přihlížet při hodnocení přiměřenosti délky disciplinárního řízení, není pouze doba od vydání rozhodnutí o zahájení uvedeného řízení. Otázka, zda bylo disciplinární řízení po svém zahájení vedeno s vyžadovanou náležitou péčí, bude záviset i na okolnosti, jak dlouhá doba uplyne mezi okamžikem, kdy došlo k údajnému disciplinárnímu provinění, a vydáním rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení.
- 393 Přiměřenost délky řízení musí být posuzována v závislosti na okolnostech vlastních každé věci, a zejména v závislosti na významu sporu pro dotčenou osobu, složitosti věci a chování žalobce i příslušných orgánů (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 1998, Baustahlgewebe v. Komise, C-185/95 P, Recueil, s. I-8417, bod 29 a citovaná judikatura).
- 394 Žádný konkrétní faktor není rozhodující. Je třeba každý z nich přezkoumat samostatně a poté posoudit jejich agregovaný účinek. Některé příklady průtahů přičitatelných OJ se nemusí jevit jako nepřiměřené, pokud jsou posuzovány odděleně, ale mohou se tak jevit, pokud jsou zvažovány společně. Požadavky vyplývající ze zásady vedení řízení s náležitou péčí však nepřekračují rámec požadavků slučitelných se zásadou řádné správy.
- 395 Pokud v důsledku rozhodnutí, která OJ přijal, řízení překročí délku, která by byla běžně považována za přiměřenou, je na tomto orgánu, aby prokázal existenci zvláštních okolností, které mohou toto překročení odůvodnit (viz obdobně, pokud jde o vypracování hodnotících posudků, rozsudek Soudního dvora ze dne 5. května 1983, Ditterich v. Komise, 207/81, Recueil, s. 1359, bod 26).

- 396 Ve světle těchto zásad je třeba ověřit, zda bylo disciplinární řízení vedeno v přiměřených lhůtách. To znamená, že je třeba nejprve připomenout hlavní události, které vedly k jeho zahájení, jakož i jeho hlavní fáze, a poté přezkoumat, zda může být objektivně zjištěná délka řízení považována za přiměřenou.
- 397 V rozhodnutí ze dne 16. ledna 2004 o zahájení disciplinárního řízení proti žalobci mu bylo vytýkáno, že hrál aktivní úlohu při přerážení R. Berthelota v rámci tabulky a v jeho přijetí do zaměstnání v SVC.
- 398 René Berthelot byl přitom přerážen s účinností k 1. září 1996 a smlouva hostujícího vědce v SVC mu byla nabídnuta s účinností k 1. březnu 1997. Rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení tedy bylo přijato více než sedm let poté, co došlo ke skutkům vytýkaným žalobci. Tato doba je sama o sobě nepopíratelně abnormálně dlouhá s ohledem na to, že se jedná o disciplinární řízení vedené proti úředníkovi.
- 399 OLAF dokončil svou zprávu z vyšetřování týkající se podmínek, za nichž byl R. Berthelot zaměstnán jakožto hostující vědec na Komisi, dne 23. listopadu 1999 a IDOC dokončil svou zprávu z doplňujícího správního vyšetřování týkající se období zaměstnání R. Berthelota jakožto hostujícího vědce na GR „Výzkum“ dne 22. února 2002. Mezi odevzdáním druhé uvedené zprávy a zahájením disciplinárního řízení nebylo provedeno žádné doplňující vyšetřování. Rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení proti žalobci tedy bylo přijato přibližně dva roky po vypracování poslední zprávy ze správního vyšetřování. Tato doba je rovněž abnormálně dlouhá v kontextu disciplinárního řízení vedeného proti úředníkovi.
- 400 Po odevzdání poslední zprávy z vyšetřování je jedinou událostí, kterou lze považovat za relevantní z hlediska disciplinárního řízení, obžaloba žalobce belgickými orgány činnými v trestním řízení dne 18. března 2003. Mezi touto událostí a zahájením disciplinárního řízení nicméně uplynula doba deseti měsíců; i tato doba je abnormálně dlouhá.
- 401 Rozhodnutím OJ ze dne 16. ledna 2004 bylo disciplinární řízení zahájeno a ihned přerušeno podle čl. 88 pátého pododstavce služebního řádu, ve znění použitelném do 30. dubna 2004, který stanovil, že pokud je úředník za stejné jednání trestně stíhán, je konečné rozhodnutí přijato až po vynesení pravomocného rozhodnutí soudem, který případ projednává. Po přijetí rozhodnutí o zastavení trestního stíhání belgického trestního soudu dne 30. června 2004 Komise informovala žalobce dopisem ze dne 13. července 2004, že disciplinární řízení vedené proti němu bylo přerušeno do doby vydání rozhodnutí sboru členů Komise ve věci É. Cresson.
- 402 Disciplinární řízení bylo konečně ukončeno rozhodnutím ze dne 16. října 2006, tedy přibližně deset let poté, co došlo k vytýkaným skutečnostem.
- 403 Z druhého je tedy třeba přezkoumat, zda Komise předložila informace prokazující, že lze dobu objektivně již tak dlouhou a na první pohled nadměrně dlouhou přesto za zvláštních okolností v projednávané věci považovat za přiměřenou.
- 404 Úvodem je důležité připomenout, že ve věci, ve které byl vydán rozsudek Komise v. Cresson, uplatnila É. Cresson argument podobný argumentu, který uplatnil žalobce v projednávané věci. Tvrdila totiž, že zahájení disciplinárního řízení prostřednictvím oznámení vytýkaných skutečností dne 21. ledna 2003, tedy více než sedm let po té, co došlo ke skutečnostem, z nichž Komise vycházela, je nepřijatelné, zejména s přihlédnutím k existenci různých zpráv o vytýkaných skutečnostech, které byly k dispozici již dlouhou dobu, a k tomu, že věc není složitá (viz rozsudek Komise v. Cresson, bod 78).
- 405 Soudní dvůr tento argument zamítl, přičemž měl za to, že jelikož čl. 213 odst. 2 ES nebyl předtím ještě nikdy použit za účelem zahájení řízení proti členu Komise z důvodu jeho chování v průběhu výkonu jeho mandátu, mohl mít orgán za to, že je nezbytná zvláštní ostražitost.



- 406 I když – jak konstatoval Soudní dvůr – se Komise mohla právoplatně domnívat, že je s ohledem na zahájení řízení proti Ě. Cresson nezbytná zvláštní ostražitost, nemůže tato okolnost nezbytně osvobodit orgán od jeho povinnosti vést případné disciplinární řízení vůči žalobci v přiměřených lhůtách.
- 407 Případ žalobce sice souvisel s případem Ě. Cresson v rozsahu, v němž byl dotýčný vedoucím jejího kabinetu v době, během níž došlo k části podvodného jednání vytýkaného dotýčnému. Jak již Soud konstatoval v rámci třetí části projednávané výtky (viz body 341 a 342 výše), tato souvislost je okolností, ke které mohla Komise oprávněně přihlédnout.
- 408 Mezi oběma věcmi však existovaly rozhodující rozdíly, které bránily žalovanému orgánu v tom, aby automaticky a bez zohlednění odlišností v těchto věcech ve vztahu k žalobci použil rozhodnutí přijatá ve vztahu k bývalému členu Komise.
- 409 Zprvce byl žalobce jakožto úředník v jiné situaci z hlediska služebního řádu než Ě. Cresson. Posledně uvedená totiž byla jakožto členka Komise jmenovaná „politicky“ na omezené funkční období politicky odpovědná za jednání svá i za jednání osob, které jednaly na její účet a v souladu s jejími pokyny, a také bylo v jejím případě použitelné zvláštní řízení upravené v člancích 213 ES a 126 AE. Výkon své funkce ukončila více než tři roky předtím, než proti ní bylo zahájeno řízení na základě uvedených článků. Naproti tomu žalobce měl jakožto úředník podle služebního řádu povinnost loajality vůči Evropským společenstvím a předpokládalo se, že celý svůj profesní postup bude realizovat u Komise. Je přitom obtížné očekávat od úředníka, že se obvyklým způsobem zapojí do výkonu služebních povinností a zachová si loajalitu vůči Společenstvím, kterou od něj služební řád vyžaduje, když bylo jeho chování v rámci služby během řady let předmětem po sobě jdoucích vyšetřování a je tak vystaven riziku disciplinárního řízení.
- 410 Zadruhé, přestože žalobce byl v určitém období vedoucím kabinetu Ě. Cresson, přišel chronologicky na sklonku událostí, které vedly k obviněním, která byla proti ní vznesena. Když byl totiž žalobce dne 21. prosince 1995 jmenován vedoucím kabinetu Ě. Cresson, k protiprávnímu přijetí R. Berthelota do zaměstnání již došlo, jelikož postavení hostujícího vědce na GŘ „Výzkum“ požíval od 1. září 1995.
- 411 Je pravda, že byla žalobci vytýkána jeho účast na přeřazení R. Berthelota v rámci tabulky a jeho protiprávním přijetí do zaměstnání v SVC, ale okolnost, že byl R. Berthelot při příchodu žalobce do kabinetu Ě. Cresson již u dotýčné zaměstnán, ukazuje, že případná úloha, kterou zastával žalobce v rámci zjištěných nesrovnalostí, nemohla být rolí ústřední, ale byla nanejvýš rolí vedlejší. Samotná Komise na jednání poznamenala, že „není pravda, že by [žalobce] byl hlavním původcem celé věci“.
- 412 Tyto významné rozdíly mezi postavením bývalého člena Komise a postavením žalobce představují rozhodující faktory při posouzení, zda abnormálně a na první pohled nadměrně dlouhá (viz body 398 až 402 výše) délka tohoto řízení může být i přesto kvalifikována jako přiměřená.
- 413 Na pozadí konkrétních obvinění vznesených proti žalobci byl sice tentýž důležitý obecný zájem, totiž důvěra veřejnosti v řádné fungování evropských orgánů na nejvyšší úrovni, a v to, že nedochází k protiprávnímu ovlivňování a že takové ovlivňování není utajováno. V tomto ohledu disciplinární řízení proti žalobci nevycházelo z ojedinelé události, ale bylo součástí širšího kontextu, jehož souvislosti vzhledem k problémům, které tento kontext odhalil, značně překračovaly rámec situace dotýčného.
- 414 Při zvážení všech výše uvedených faktorů, a zejména existence rozhodujících rozdílů mezi situací žalobce a situací bývalého člena Komise, a aniž byl přehlédnut širší veřejný zájem, o který se jednalo, je nicméně za okolností v projednávané věci třeba konstatovat, že Komise neprokázala, že abnormálně dlouhá délka jak řízení, které předcházelo zahájení disciplinárního řízení, tak disciplinárního řízení mohla být i přesto považována za přiměřenou.

415 Ze všeho, co je výše uvedeno, vyplývá, že se Komise dopustila nesprávného úředního postupu tím, že žalobci nesdělila příspěvek IDOC, a tím, že zahájila a i nadále vedla disciplinární řízení v rozporu se svou povinností náležitě péče.

## 2. K újmě a příčinné souvislosti

416 Zaprvé lze mít za to, že skutečnost, že Komise nesdělila žalobci příspěvek IDOC, žalobci přivodila nehmotnou újmu v důsledku pocitu, že musel čelit netransparentnímu postoji ve vztahu k dokumentu, který byl za účelem výkonu jeho práva na obhajobu zásadní (viz ve vztahu k nehmotné újmě způsobené v důsledku porušení práva na obhajobu rozsudek Soudu ze dne 11. září 2008, Bui Van v. Komise, F-51/07, Sb. VS s. I-A-1-289 a II-A-1-1533, body 93 a 94, který je předmětem kasačního opravného prostředku projednávaného před Tribunálem Evropské unie, věc T-491/08 P).

417 S ohledem na okolnosti projednávaného případu Soud poté, co ohodnotil způsobenou újmu *ex aequo et bono*, má za to, že přiznání částky 5 000 eur představuje náležitou náhradu újmy vzniklé žalobci.

418 Z druhého skutečnost, že orgán porušil svou povinnost jednat v přiměřené době, pokud jde o zahájení a vedení disciplinárního řízení, žalobce delší dobu udržovala ve stavu nejistoty, což představuje nehmotnou újmu, za kterou přísluší náhrada. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení bylo přijato více než sedm let poté, co došlo ke skutečnostem vytýkaným žalobci, a k tomu, že od svého zahájení bylo toto řízení vedeno přibližně tři roky, což znamená, že celkově mezi dobou, v níž došlo k vytýkaným skutečnostem, a ukončením disciplinárního řízení uplynula doba přibližně deseti let, je třeba *ex aequo et bono* rozhodnout, že žalobci přísluší náhrada škody ve výši 25 000 eur.

419 Ze všeho, co je uvedeno výše, vyplývá, že Komisi musí být uloženo, aby zaplatila žalobci částku ve výši 30 000 eur jako náhradu za nehmotnou újmu způsobenou žalobci v důsledku pochybení, jichž se dopustila.

## K nákladům řízení

420 Podle článku 122 jednacího řádu se ustanovení hlavy II kapitoly 8 uvedeného jednacího řádu, která se týkají nákladů řízení a soudních výdajů, použijí pouze na věci zahájené před Soudem po vstupu tohoto jednacího řádu v platnost dne 1. listopadu 2007. Příslušná ustanovení jednacího řádu Soudu prvního stupně se i nadále použijí obdobně na věci projednávané před Soudem před tímto datem.

421 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu prvního stupně se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle článku 88 téhož jednacího řádu však ve sporech mezi Společenstvími a jejich zaměstnanci nesou orgány vlastní náklady.

422 Mimoto podle čl. 87 odst. 3 prvního pododstavce jednacího řádu Soudu prvního stupně Soud může rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch, nebo pokud jsou k tomu dány výjimečné důvody.

423 Konečně podle čl. 87 odst. 6 jednacího řádu Soudu prvního stupně, není-li vydáno rozhodnutí ve věci samé, rozhodne Soud o nákladech řízení dle volného uvážení.

- 424 Pokud jde o návrhová žádání směřující ke zrušení v rámci žaloby zapsané do rejstříku pod číslem F-124/05, je třeba poznamenat, že se uvedená návrhová žádání stala bezpředmětnými vydáním rozhodnutí ze dne 16. října 2006, kterým bylo ukončeno disciplinární řízení vedené proti žalobci, jímž žalovaný orgán dotyčnému zajistil výsledek, jehož se snažil dosáhnout návrhovými žádáními uvedenými v žalobě.
- 425 Pokud jde naproti tomu o návrhová žádání směřující k náhradě škody v rámci žalob zapsaných do rejstříku pod číslem F-124/05 a F-96/06, je třeba konstatovat, že pouze dvě z mnohých pochybení, jichž se žalobce dovolával, měl Soud za prokázaná a že žalobce obdržel náhradu škody s příslušenstvím ve výši značně nižší, než které se domáhal.
- 426 S ohledem na vše, co je výše uvedeno, má Soud za to, že okolnosti věci budou posouzeny spravedlivě, když bude rozhodnuto, že Komise ponese vlastní náklady řízení a že se jí ukládá náhrada poloviny nákladů řízení vynaložených žalobcem. Žalobce ponese polovinu vlastních nákladů řízení.

Z těchto důvodů

Soud pro veřejnou službu (plénium)

rozhodl takto:

- 1) **Není již namístě rozhodovat o návrhových žádáních uplatněných žalobcem v rámci žaloby zapsané do rejstříku pod číslem F-124/05, A v. Komise.**
- 2) **Evropské komisi se ukládá zaplatit žalobci částku ve výši 30 000 eur jako náhradu za nehmotnou újmu, která mu byla způsobena.**
- 3) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a ukládá se jí náhrada poloviny nákladů řízení vynaložených žalobcem v souvislosti s žalobami zapsanými do rejstříku pod číslem F-124/05, A v. Komise, a F-96/06, G v. Komise.**
- 4) **Žalobce ponese polovinu vlastních nákladů řízení vynaložených v souvislosti s žalobami zapsanými do rejstříku pod číslem F-124/05, A v. Komise, a F-96/06, G v. Komise.**

Mahoney

Gervasoni

Kreppel

Tagaras

Van Raepenbusch

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 13. ledna 2010.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

W. Hakenberg

P. Mahoney

Obsah

Právní rámec .....	2
I – Ustanovení o výsadách a imunitách .....	2
II – Ustanovení o vyšetřování v oblasti boje proti podvodům .....	3

III – Ustanovení o disciplinárních řízeních .....	3
IV – Ustanovení o pojištění pro případ nemoci z povolání a úrazu.....	4
V – Ustanovení o dávkách poskytovaných v případě invalidity .....	6
A – Služební řád .....	6
B – Služební řád, ve znění použitelném do 30. dubna 2004 .....	7
VI – Ustanovení týkající se osobního spisu .....	7
VII – Ustanovení o přístupu veřejnosti k dokumentům .....	8
Skutkový základ sporu .....	8
I – Souvislost s „věcí Cresson“ .....	8
II – Skutkové okolnosti týkající se žalobce .....	10
Řízení.....	15
I – Ve věci F-124/05 před spojením s věcí F-96/06 .....	15
II – Ve věci F-96/06 před spojením s věcí F-124/05 .....	16
III – Ve spojených věcech F-124/05 a F-96/06 .....	16
Návrhová žádání účastníků řízení.....	17
I – Ve věci F-124/05 .....	17
II – Ve věci F-96/06 .....	17
Právní otázky.....	18
I – K žalobě F-124/05 .....	18
A – Argumenty účastníků řízení .....	18
B – Závěry Soudu .....	18
II – K žalobě F-96/06.....	19
A – K přípustnosti.....	19
1. Argumenty účastníků řízení .....	19
2. Závěry Soudu.....	20
B – K věci samé .....	22
1. K pochybením vytýkaným Komisi.....	23
a) K první výtce, vycházející z údajně neodůvodněného podezření žalobce ve „věci Berthelot“ .....	23

Argumenty účastníků řízení .....	23
Závěry Soudu .....	23
b) Ke druhé výtce, vycházející z nečinnosti a porušení práva na obhajobu, jimiž byla stížena správní vyšetřování .....	24
Argumenty účastníků řízení .....	24
Závěry Soudu .....	25
c) Ke třetí výtce, vycházející z porušení zásady důvěrnosti vyšetřování OLAF .....	26
Argumenty účastníků řízení .....	26
Závěry Soudu .....	27
– K přípustnosti výtky .....	27
– K opodstatněnosti výtky .....	27
d) Ke čtvrté výtce, vycházející z protiprávnosti zbavení žalobce imunity spočívající ve vynětí z pravomoci soudů .....	28
Argumenty účastníků řízení .....	28
Závěry Soudu .....	29
e) K páté výtce, vycházející z protiprávnosti rozhodnutí o přidělení žalobce .....	30
Argumenty účastníků řízení .....	30
Závěry Soudu .....	30
f) K šesté výtce, vycházející z nesrovnalostí, jimiž bylo stíženo řízení zahájené podle článku 73 služebního řádu .....	31
K první části výtky, vycházející z údajně neodůvodněného vyloučení hypotézy pracovního úrazu .....	31
– Argumenty účastníků řízení .....	31
– Závěry Soudu .....	31
K druhé části výtky, vycházející z nesrovnalostí v řízení před IDOC .....	32
– K údajné protiprávnosti předložení věci IDOC .....	32
– K údajnému nedostatku nestrannosti IDOC .....	33
– K odmítnutí sdělit žalobci příspěvek IDOC .....	33
g) K sedmé výtce, vycházející z protiprávnosti posudku výboru pro otázky invalidity ze dne 29. října 2004 .....	36
Argumenty účastníků řízení .....	36

Závěry Soudu .....	37
h) K osmé výtce, vycházející z protiprávnosti zahájení disciplinárního řízení proti žalobci a pokračování v něm .....	38
Úvodní poznámka .....	38
K první a druhé části výtky, které vycházejí z nezohlednění důsledků rozhodnutí o zastavení trestního stíhání vydaného belgickým soudem .....	39
– Argumenty účastníků řízení .....	39
– Závěry Soudu .....	40
Ke třetí části výtky, vycházející z údajně neodůvodněné souvislosti mezi disciplinárními řízeními vedenými proti žalobci a proti bývalému členu Komise .....	40
– Argumenty účastníků řízení .....	40
– Závěry Soudu .....	41
Ke čtvrté části výtky, vycházející z nedostatku důkazních prostředků odůvodňujících zahájení disciplinárního řízení .....	42
– Argumenty účastníků řízení .....	42
– Závěry Soudu .....	42
K páté části výtky, vycházející z porušení povinnosti péče vůči zaměstnancům a povinnosti pomoci, jakož i zásady legitimního očekávání .....	45
– Argumenty účastníků řízení .....	45
– Závěry Soudu .....	45
K šesté části výtky, vycházející z porušení povinnosti disciplinárního orgánu jednat v přiměřené době .....	46
– Argumenty účastníků řízení .....	46
– Závěry Soudu .....	47
2. K újmě a příčinné souvislosti .....	50
K nákladům řízení .....	50